

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PHYSICS DEPARTMENT
530 SOUTH EAST ASIAN AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS 60607
TEL: 773-936-3700
WWW.PHYSICS.DUKE.EDU

.....
70.582

OSZK

Kunyady Sándor
Téli sport

TÉLI SPORT

—
CSALÁDI ALBUM

ÍRTA:

MUNYÁSI SÁNDOR

OSZAK

Összeállítás és szerkesztés

ATHENAEUM

KÖNYVTÁRSZERESZTŐ ÉS KIADÓI RÖG. TÁRSASÁG
BUDAPEST

TÉLI SPORT

CSALÁDI ALBUM

ÍRTA:
HUNYADY SÁNDOR

ATHENAEUM
IRODALMI ÉS NYOMDAI R.-T. KIADÁSA
BUDAPEST

TÉLI SPORT
CSALÁDI ALBUM

IRTA:
HUNYADY SÁNDOR

COPYRIGHT 1934
BY ATHENAEUM

70582

~~43,999~~

ORSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR	
Növedéknapló	
1935	év 494 sz.

ATHENAEUM
1696. — Athenaeum r.-t. könyvnyomdája, Budapest.

BUDAPEST

T É L I S P O R T

A professzornak súlyos, hűvös keze volt, jó, hideg füle. Olga bőre mindenfelé viszketett, meztelen hátán és mellén, ahol ez a kéz és ez a fül megérintette. Kicsit elfáradt. Jó tíz percig tartott a vizsgálat. Le kellett közben ülnie, föl kellett állnia. Visszatartani a lélegzetét, mélyen lélegzeni, sóhajtani, köhögni. Megizzadt, könnyű harmat jelent meg a hóna alatt és a tenyerén. Zavartan állt, övig levetkezve a rendelő világos, nagy ablakánál. Elég jóalakú, nagyon fehérbőrű, huszonöt éves leány volt. Nem éppen sovány, de elkelt volna még rajta egy kis hús, különösen a vállán, a nyakán és a derekán, ahol finom árnyékok mutatták a bordáit.

A tanár három lépést hátrált. Messzilátó volt, föltolta homlokára a pápaszemét, úgy nézett a lányra, mintha összefoglaló kritikát akarna alkotni a beteg egész figurájáról.

Aztán visszajejtette orrára az ókulárét:

— Felöltözhet kisasszony!

Olga fölhúzta a vállára az ingét, a bluza után nyult. Elfogultan kérdezte:

— Nagyon nagy bajban vagyok, professzor úr?

A doktor nyugodt jóindulattal felelte:

— Nagy baj nincs. De a bal csúcsban határozottan találtam valamit. Mennyi szokott lenni a láza?

— Sajnos, folyton nő! — mondta szomorúan a lány. Néhány hét óta sokszor megesik, hogy harminchétötöt is mérek délutánonként.

A tanár igen gusztusos, tiszta öregúr volt. Hihetetlenül csillogó, ritka, hófehér haján keresztül-látszott rózsaszín fejbőre. Mintha egy pillanatra elsötétedett volna az arca:

— Állásban van? Kenyérkereső?

— Igen. Banktisztviselő vagyok. Kétszáz pengő fizetésem van az Általános Hitelintézetnél.

— Kapcsoljon ki egy darab időre kisasszony. Meg tudja tenni? Utazzék el valami magaslati helyre. A Tátra nem is túl drága. De Budakeszi sem rossz. Fizető helyet valószínűleg kapna...

A lány egy kicsit élesen kérdezte:

— És ha nem kapcsolnék ki?

A professzor kikerülte az egyenes választ:

— Jó volna, ha megethetné! — a hangja nagyon komolyan csengett. A tanár kitűnő belgyógyász volt, azonkívül »nagy egyéniség«. Nem kellett fecsegnie és erőlködnie. Sugárzott belőle a tekintély ereje. A hangjának egészen kis árnyalataival, egy-egy nézéssel, könnyű mozdulattal, végtelenül sokat ki tudott fejezni. Most is olyan jelentős, világos és súlyos volt minden szava, hogy a lány nem kérdezősködött tovább. Megértette ebből a kevésből, hogy mi fenyegeti és mit kell tennie, ha meg akar gyógyulni? Megadta magát és félig affektálva, félig őszinte újedelemmel tudakozódott:

— De egyáltalán érdemes-e? Nem vagyok egészen reménytelen eset?

A tanár fehér feje, aranykeretű pápaszeme most már mézédés, gyógyító optimizmust sugárzott:

— Szó sincs róla. Táplálkozzék jól. Legyen sokat friss levegőn. Vigyázzon. Pihenjen. Rendbe fog jönni. Persze megeshet, hogy a dolog hosszadalmas lesz. Nem szabad türelmetlenkedni!

— Röntgen fölvételt ne csináltassak?

— Fölösleges! — válaszolta röviden a professzor, egy hangsúllyal ridegebben, mintha megsértődött volna, hogy a páciens kételkedik a diagnózisában.

— Es hová menjek?

— Mindegy. Bárhová, a közismert, klimatikus gyógyhelyek közül. Nem a hely a fontos, hanem, hogy derék, szorgalmas, karakteres beteg legyen. Energikus beteg, aki nem hagyja magát legyűrni! — fejezte be egy kicsit mosolyogva és melegebben.

Olga már egészen felöltözött. A retiküljéből keskeny névjegyborítékot vett elő. Húsz pengő volt a borítékban, amelyet szerényen letett a fehérre zománcozott asztal szögletére.

A professzor udvariasan az ajtóig kísérte:

— Lehet kérem, hogy az a kollégám, aki majd kezelni fogja, szükségesnek tartja, hogy átvilágítsák. De az más eset. Itt, most kár lett volna a költségért!

Elbúcsúztak. Olga még látta az ajtóból, hogy a tanár egyenesen a mosdóhoz lép és a csap alá tartja a kezét. Valami szalonféle kis szobán kellett keresztülmenni. Egy fehérköpenyes szolga kibocsátotta az üres lépcsőházba. Ez egészen más út volt, mint amerre jött. A bejáratnál hemzsegték a paciensek. Itt néma csönd. Az ünnepélyes márványlépcsőház üvegfestésű ablakain templomi fények csillogtak.

Olga megállt, bepuderezte az orrát és egy kis rúzzsal megigazította a száját is. Izgatott volt és elégedetlen. Azt akarta elhíttetni magával, hogy sok volt húsz pengő azért a semmiségért, amit a tanártól kapott, inkább vett volna rajta egy kalapot. De a lelke mélyén érezte, hogy mégis a professzor tette föl sok tépelődésére a koronát. Hiszen más orvosoknál is járt. Azok is ilyenféle dolgokat mondtak. Eppen csak egy kicsit bizonytalanabbul

csengett a szavuk. Az »öreg« véleménye azonban megföllebbezhetetlen volt. Kinyilatkozásszerű: Veszély van. Vigyázni kell!

Olga a nénjével lakott, Budán, a fejlődő Lágymányos egyik új házának ötödik emeletén. Két nagyon csinos, tiszta szobájuk volt, a modern komfort követelményei szerint: légfűtéssel, hideg-meleg folyóvízzel, miniatűr fürdőszobával. Konyhájuk nem volt. Nem is kellett. Vacsorára rendszeren hideget ettek. Ebédet pedig egy megbízható kosztadóhelyről hozattak. Napi másfél adagot, ket-tőjüknek egy pengő ötven fillérért.

A lakásban szép, tiszta huzatú, biedermeier bútor volt. Pianinó. Sok, színes párna, komplikált kézimunka. Ágy sehol. A nővérek a kisebbik szobában, két nagy hencseren aludtak. Az ágyneműt a fürdőszobában tartották. A hencserek nappal kalotaszegi varrottással voltak betakarva.

Ha valaki látogatóba ment hozzájuk, mindenfelé választékos tisztaságot talált. »Meleg szögleteket«, könyveket, képeket. Hangulatvilágítást, amelynek forrása egy sárga ernyős állólámpa volt a sarokban.

Olga nővérét Irénnek hívták és egy nagy hotel központi irodájában dolgozott. Tudott gyorsírni, gépelni, könyvelni és levelezni, németül és franciául is. Kétszáznyolevan pengő fizetést kapott. Szóval ketten együtt négyszáznyolevanat kerestek havonta.

Szép pénz. Különösen két magányos, dolgozó nőnek. Be is tudták osztani úgy a jövedelmüket, hogy a lakás-koszt első fontosságú tétele után.

fényüzően nagy fölöslegük maradt: ruhára, könyvre, mozira, színházra, sőt apró zsúrokra, amikor teát és libamájas, meg sonkás szendvicset adtak vendégeiknek.

Irén sem volt több harminc évesnél. De már egészen el volt gépiesedve. Néhány esztendőn át egymaga dolgozott és küzdött mindkettőjükért egészen addig, amíg Olga is állásba került.

Nem lehet mondani, hogy rossz életük volt. A szabályos munkát szépen megszokták. De nagyon magánosak voltak, rokontalanok. Hiába rendezték a kis zsúrokat, nem ragadt meg náluk senki igazi barátnak, vagy szeretőnek. Folyton új fejek jelentek meg az ernyős lámpa sárga körében. És amikor a vendégek távozása után kiszellőztették a cigarettafüstöt, mialatt leszedték a hencserekről a varrottasokat és előcipelték a fürdőszobából az ágyneműt, éjszakai készülődés közben mindig valami csalódott érzés vett erőt rajtuk. Lehangeltség és reménytelenség. Ők kedvesek voltak, a vendégek is kedvesek voltak. Az egész este kedves volt. És még sem történt semmi, aminek valami állandó, mély folytatását lehetett volna várni.

Megcsinálták a fekvőhelyüket. Irén hencsere az ablaknál volt, Olgáé a fal mellett. A falon rózsaszín bársony keretben két arckép díszlett. A szülők arcképe. Mind a ketten tíz éve haltak meg, egymás után. Vagyon nem maradt a gyermekekre. Az apa szabad pályán működött, ügyvéd volt. A halálával az irodája is elmúlt. És Irén, amikor a gyász éjjelén az ágya szélén ülve virasztott, könnyein át tisztán látta a jövőt: most tehát elérkezett az az idő, hogy meg kell élniök abból, amit tanultak. Neki kereskedelmi érettségije volt, Olga még gimnáziumba járt. A rokonság csirke-ijedtséggel szaladt szét várható nyomoruk elől. Csak egy másodnagybácsi, aki osztálytaná-

csos volt a kereskedelmi minisztériumban, tett meg annyit értük, hogy Irént hamarosan álláshoz segítette és Olgának is szerzett kenyeret, amikor a lány letette az érettségit és egy délelőtt, dobogó szívvel, ünneplőbe öltözve állított be a hivatalába protekcióért.

Ez a nagybácsi egy darab ideig megmaradt segítő jószellemüknek. Aztán, ötvennyolc éves korában váratlanul megházasodott és elveszett a számukra, mint rokon. Részint, mert külön családi élete támadt, részint, mert a felesége a rossz természetű asszonyok idegességéből, ok nélkül, pusztaszeszély alapján nem szenvedhette a lányokat.

Igy aztán Irén és Olga egyedül maradt, támasz nélkül a hideg és ellenséges világban, amelyben minden attól függött, hogy van velük megelégedve a hivatali főnökük? Szerencsére Irén az úgynevezett »nélkülözhetetlen«
tisztviselőnők típusába tartozott. Fáradhatatlan dolgozó gép, akire a direktor az értékes munkaerőknek kijáró, mosolygó tisztelettel tekintett. És Olga is világos értelmű, szorgalmas, rendszerető leány volt. Ambiciózus, szívós kenyérkereső. Örökké annak a rémképnek a nyugtalanításában, hogy elveszítheti az állását és fizetés nélkül marad, a pénz nélkül megoldhatatlan élet rengetegében. Ezért aztán annyira ragaszkodott az íróasztalához, hogyha valaki közeledni próbált hozzá a munkaórák alatt, tüstént figyelőpozícióba helyezkedett, az arcán olyan kemény és elszánt kifejezéssel, mint aki görcsösen el van tökélve rá, hogy a tíz körmével is védekezni fog, ha el akarnák mozdítani a helyéről.

A nyomortól való irtózás, a gyöngeség érzése volt ez éber, mindenre figyelő szorgalom mögött. A lányokat a szolid polgári életre nevelték. Nem is tudtak volna elképzelni a maguk számára mást, mint a legszabályosabb polgári életet. Mozi? Szí-

nésznőség? Zeneművészet? Semmi vágy nem volt bennük az élet szabadabb formái iránt. Tehát aránylag boldogok voltak, amikor annyi év önsanyargató igyekezete és aggodalma után a helyzetük megszilárdult és otthonuk biztonsága kiszínesedett a növekvő jövedelemből vásárolt olcsó képekkel, párnákkal, magyar szőnyegekkel, varrottasokkal és selyem lámpaernyőkkel.

Irén már megterített és egy kis villanyos gyorsforralón melegítette az ételt, a kék zománc-lábasokban, hogy ki ne hüljön a zsemlyegombóc-leves és zsírjába ne fagyjon a töltött borjúszegy, amíg a húga megérkezik. Nem volt türelmetlen, csak egy kicsit ideges. Tudta, hogy Olga a hivatalból előbb az doktorhoz fog menni. Nyugtalanította, hogy mit mondott a professzor? Azok az undok kis lázak! Mindig így kezdődik, »anyuka« is így kezdte annakidején.

Végre — félháromkor — megjött Olga. Megcsókolták egymást. Irén kikapcsolta a villanykonnektort, kettéosztotta a levest, aztán leültek a tiszta abrosszal leterített, parányi asztal mellé. Az idősebbik lány gyöngéden, de szemrehányóan nézett a fiatalabbikra:

— Beszélj már. Mit mondott a tanár?

Olga halkán, komolyan felelte:

— Szabadságra kell mennem. Valahová a hegyek közé. Azt mondta, muszáj »kikapcsolnom«, mert különben... pedig nem is mondtam meg neki, hogy ez nálunk családi dolog, hogy anyukával is... nem fejezte be a mondatot, a szeme megtelt könnyel, mégis csak félt és sajnálta magát egy

kicsit, akármennyire iparkodott szilárdan viselkedni.

Irén visszaengedte az alpakka-ezüst kanalat a sárga levesbe. Hallgatott néhány pillanatig, aztán olyan hangon, amelyben kérdés is volt, meg ajánlat is, ezt a szót mondta ki:

— Budakeszi?!

Olga ettől a szótól egyszerre sírvafakadt. Felállt az asztaltól, a fekvőpamlagjához ment, ráborult a kalotaszegi varrottásra és a kezébe temetve arcát, zokogni kezdett.

A nénje is otthagya a levest, melléje ült, símogatta a fejét:

— Mi bajod? Ne bolondozzál!

Olga felült. Megigazította a haját, kifújta az orrát, megtörülte a szemét:

— Budakeszi proli hely, — mondta kétségbeesve.

— Én nem voltam ott, de mindenki dicséri! — próbált félénken ellenkezni Irén.

Olga most már kipirulva magyarázta:

— Persze, hogy dicsérik, hiszen azért remek. Isteni orvosok vannak ott. Meg a vidék is isteni. De én mégis máskép szoktam, apu idejében is, meg veled is. A szemem nem tudnám lehúnyni olyan kórházi párnán, tizenöt beteggel egy szobában!

Irén hallgatott, az eshetőségeket mérlegelte. Aztán megszólalt:

— Rendben van, hát ne menj oda. Eridj a Tát-rába. Az sem olyan borzasztó nehéz. Tavaly Mat-lárházán volt tőlünk a doktor Gerő és nem költött többet, mint...

Olga közbevágott:

— Mit gondolsz, kapok majd előleget?

Irén visszaült az asztalhoz, kanalazni kezdte a levest:

— Nem kell senkitől egy krajcárt sem kérni. Tudod, hogy van pénzünk!

A fiatalabb lány tiltakozott:

— Nem »nekünk« van pénzünk. Neked van. Te tetted félre mindig a nyolcvanadat.

Irén arra az ezernégyszáz pengőre gondolt, amelynek a takarékkönyve benn volt a hivatalában, az íróasztala fiókjába zárva. Nem volt könnyű ezt a pénzt összeszépíteni. Sok apró örömről le kellett mondania, hogy a bútor-váltó letörlesztése után minden hónapban szaporítsa a vagyonkáját. Es most mégis boldog szívvel, készségesen gondolt rá, hogy a pénz húga Tátráján el fog úszni.

— Butaság. Az a pénz ilyen dologra való!

Olga szorosán, hevesen átölelte a nénjét.

Irénnek ez a hálakitörés eszébe juttatta, hogy talán mégis csak áldozat az, amire elszánta magát. A szíve kicsit megfájdult a pénz után és lelki szeme előtt megjelent a pedánsan selyempapirba csomagolt takarékkönyv sárga borítéklapja. Kicsit idegesen bontotta le nyakából húga karját:

— Ne csinálj ilyen cirkuszt fiam!

* * *

Most két hétig tartó levelezés következett, tatrai és ausztriai szanatóriumokkal. Irtak Wienerwaldba, Ó- és Újtátrafüredre, Széplakra, Matlárházára, míg végül is megállapodtak Fenyőhátban. Ott egy új és nagyon divatos hotel-szanatórium volt. A betegeknek szigorúan orvosi felügyelet, az egészségeseknek pompás szórakozások egész sora. A fényezett papírra nyomott prospektus válogatott gyönyöröket ígért. Fenyvesekkel borított hegyoldalakat, amelyeknek zöld mélyében tajtékzó vízesések zuhannak alá. Sétautakat, golfpályát, ródlipályát, napsütött teraszokat, minden komfort-

tal berendezett betegszobákat, orvosi laboratóriumot, hófehér mütöt, röntgent, szalont, kártyatermet, sőt egy föld alá süllyesztett kis bárt, ahol jazz játszik és táncolni lehet esténként.

A nővérek forgatták a prospektus lapjait. Nézték az árakat. Ha meggondolja az ember, ezért a lukszusért nem is olyan sok napi tizenöt pengő az előszezonban és tizennyolc december elejétől február végéig. Irénben valami büszkeséggel kevert anyai érzés dagadt, hogy ezt a »jót« ő nyújtja a húgának. De hátul, a fejében egy kis irigység is szöszörgött. Sőhajtvá gondolta, hogy alapjában véve ő is éppen eléggé oda van. Ráférne néhány hét pihenés egy ilyen úri helyen.

Olgának nem kellett sokat búcsúzni Budapesttől. Bár volt két »érzelmi« ügye. Egy fiatal kollégája a bank levelezési osztályáról. Ezzel a huszonkétéves fiúval néha kirándult a Dunára evezni. Bubinak csónakja volt Aquincumon. Elmentek vasárnap reggel, visszajöttek este. Feküdtek a napon, fürödtek, eveztek, viccelődtek. A fiú bizonyos határozott cél felé igyekezett, de még sok volt benne a kamaszos ügyetlenség. Olgának tehát könnyű volt felállítani a tilalmi sorompót a kezdet csókjainál, amelyeknek napraforgómagizük volt a nap-olaj miatt, amellyel tetőtől-talpig bekenték magukat, hogy szebb barnára süljenek a napon.

A másik érzelmi dolog komolyabb volt, mélyebb, veszélyesebb. Hőse a negyven éven is túl járt már. Agyafurt, elegáns, pesti férfi. Az örök titkár. Mert még mindig csak a vezérigazgatóhelyettes előszobájában ült, inkább diszkrét, mint fontos aligazgatói munkakörben. Ennek az ember-

nek, amikor egyszer keresztülment a levelező osztályon, feltűnt Olga figurájának sovány, modern vonala, ápolt arcbőre, tisztasága. Berendelte magához délutáni munkára. A lány szerényen ült a bank pompás igazgatói dolgozószobájában, ahova a »vezér« távollétében bevonult vele a férfi. Az asztal sarkánál ült és szorgalmasan jegyzett diktálás után gyorsírói füzetébe. A nagy szobában csupa puha szőnyeg, öblös angol bútor. Az ajtókon zöldposztós hangfogó párnák. A férfi imponáló volt. Magas, kékre borotvált, keletiesen fekete, a halántéka csillogón ezüstösödő. Olga megfigyelte, hogy az inganyaga milyen finom, nem selyem, de valami különösen jó, angol zefir. És a cipője! A férfi síma, hizelgően mély hangján kívül ez a lapossarkú cipő tetszett a legjobban Olgának. Biztosan méregdrága lehetett, valamelyik előkelő belvárosi boltból, ahol a kirakatban csak egyetlen pár gögös cipő van a mahagóni kaptafára ráfeszítve.

Dolgoztak. A diktáló férfi folyton szűkülő csigavonalban sétálgatott a lány körül, akinek mindig valami villanyos érzés csiklandozta meg a hátát, valahányszor a direktor mögéje került.

Es csakugyan, egyszerre csak száraz, hűvös kezet érzett, amint hátulról az álla alá nyúl és föl emeli az arcát. Biztosan dolgozott ez a kéz, nagy gyakorlattal, teli nyugodt önbizalommal, mint egy jó fogorvos keze. Talán ez az ellentmondást nem tűrő nyugalom tette, hogy Olga három másodperccel késett a védekezésben és csak akkor állott föl kigyulladt arccal, pirulva, amikor az energikus és tudományos csók az ajkán át már egészen a fogáig hatolt, mohó, kis koccanással.

— No, de kérem, direktor úr! — mondta méltatlankodva és hátrakapta a fejét.

A férfi mosolyogva, minden büntudat és zavar

nélkül állott előtte. Halkan, bársonyos hangszere-
léssel, mintha még ő lenne megsértve valamiért,
gyöngéden, feddő modorban magyarázta:

— Micsoda »na, de kérem?« En egyáltalán nem
tehetek az egészsről. Maga tehet. Miért van ilyen
sex appealje?!...

A lány elsápadt. Túlsokat látott és hallott éle-
tében. Pesti volt ő is. Érzett valami gyöngé fölhá-
borodást a támadás miatt. De az a régi forma
mégsem illett rá a nyelvére, hogy »mit gondol
maga rólam?!« Mindössze ennyire tudott tiltá-
kozni:

— Akárki benyithat ide!

A férfi nevetett, halkan, gúnyosan, az orrán
keresztül:

— Attól ne féljen! Attól én jobban félek, mint
maga, kicsikém!

És olyan nyugodtan, hogy a mozdulatával
megbűvölte a lányt, újra megfogta az arcát. Nagy
keze volt, beléjefért jóformán az egész keskeny,
kis női arc. Az okos kéz kétoldalt valahogy meg-
nyomta az elfoglalt arcoeskát, amitől Olga szája
kettényílt, akár a meghasadt cseresznye. Nem volt
ereje védekezni, hagyta, hogy a csók, mint valami
gondos, lassú, sebészi műtét, birtokába vegye az
egész száját, mélyen be, túl az ajkán, szelid erő-
szakkal ketté feszített fogsorán.

Hosszú csók volt, tapadó, szívó, kereső. Akár
egy polip szívókája engedte volna el, amikor meg-
szűnt. A lány szédült, valami rettenetes, keserű,
kietlen szégyent érzett, valami reménytelen, aljas
hideget:

— Mi értelme van mindennek? — kérdezte,
könnyes szemmel, tehetetlenül. És hátul a fejében
az állására gondolt, a kenyerére, a bankban,
amely még ettől az embertől is függhet vala-
hogyan.

A csábító »pihenjbe« állt, a nadrágzsebébe sülylesztette kezét. Vállat vont:

— Mi értelme van? Semmi. Jólesett. Maga értelmet keres az ilyesmiben? Kár. Mert akkor nem vagyok a maga embere.

Olga abba már boldogan belement, hogy »mélyebb dolgokról« beszélgessen a fölöttesével. Mint az esőt kapott virág, fölvidámodva mondta:

— És ha véletlenül az »én emberem« volna mégis a direktor úr? Mit tudnék én magamnak csinálni a direktor úrból?

A férfi, mint mikor a farkas bárányt akar játszani, sokatigérően mondta:

— En magyarázom meg? Magától függ minden. Itt vagyok. Szabad prédának. Azt csinálhat velem, amit akar, ha tehetsége van hozzám!

Még egy csók esett köztük, amit szétesöngetett a telefon. Későre járt. A szolga is bekopogott három sürgönnyel. A férfi leült íróasztalához, föltette impozáns, csontkeretű, amerikai pápaszemét és kibontotta a táviratokat.

Olga egy kicsit impertinensen kérdezte:

— Van még rám szükség, igazgató úr?

A férfi ránézett a szolgára, aki a fűtőtesten babrált valamit. Szárazon elbocsátotta a lányt:

— Nem. Köszönöm. Mára elég. Majd holnap.

Olga kiment, kezében a pepitatóblájú gyorsírófüzettel. Semmi értelme nem volt annak, amit lejegyzett. Világosan tudhatta tehát, hogy az egész délutáni munka csak ürügy volt. — Szégyen, izgalom, de egy kis öröm is dolgozott benne. Végre is ennek az embernek az érdeklődése pozícióbeli megerősödést jelentett a számára. Furdalni kezdte a kíváncsiság, hogy mennyire tetszik a férfinak? De nem voltak vérmes reményei. Szerelem? Szó sincs róla. Jó ösztöne volt, sejtette, hogy ez nem olyan húr, amelyet túlságosan feszíteni lehetne. Viszont

okos lány is volt, számító. Kiszámította hirtelen, hogy kell majd viselkednie, ha az ügy tovább folytatódna esetleg? Hűvösen, józanul, az engedékenységgel és bevehetetlenséggel határára. Hanem azért akár-hogyan is, mégis csak nő volt. És mialatt a ceruzáját és a füzetét íróasztala fiókjába zárta, hirtelen elöntötte a vér hősege. Mint ahogy csak tíz perc múlva izzad meg az, aki aszpirint vett be, neki is kellett hozzá egy kis idő, hogy azok a kor színvonalán álló, nagytechnikájú csókok, amelyeket a férfi beléje operált, elvégezzék idegeiben a munkájukat. Most pokoli módon vissza tudta volna csókolni a direktort. Az ajka széle bizsergett. De hát már késő volt. Már kint járt az utcán. Magasan, karcsún, kis lakk kalapban, a száján rúzs, a szemöldöke divatosan kiírva, egy vékony szénvonallal a helyén.

A férfi maga elé szólította a szolgát, aki még mindig a fűtőszerkezet csavarjain piszmogott:

— Mondja csak, Tivadar, hogy hívják a kis-asszonyt, akivel most dolgoztam?

A vén bankaltiszt haptákba állt, úgy felelt szürke bajusza alól:

— Vas Olga, igazgató úr, kérem.

A férfi bólintott. És megismételte magában ezt a nevet: »Olga«. Nem gyöngédségből, nem szeretetből. Csak, hogy el ne felejtse holnapig. Mert megesett már vele az a malőr, hogy a legbizalmasabb pillanatban Etusnak szólított egy nőt, akit Jolánnak hívtak. Pedig eléggé tetszett neki a lány. Kíváncsi volt az ismeretlen fehér tájakra a ruhája alatt. Milyen lehet, mit rejtegethet? De azért az egész nem nagy ügy. Ha nagyon símán megy, ropant kényelmesen, ha egy babszemnyi áldozatot nem kell hozni érte, akkor igen... Egyébként? A szépcipőjű direktornak olyan brutális férfi-természete volt, hogy máris hűtlenkedett. És Olga szőke,

ovális, szürkeszemű arca mögül már másik arc bontakozott ki előtte. Kökényfekete, tömzsi, fehér-fogú zsidólány képe, az ajka fölött könnyű, bárszony pehellyel. Ez a lány is ott volt a bankban, valamelyik írógépnél. Nem is tudta bizonyosan, hányadik emeleten? Elhatározta, hogy végigmegy a szobákon, megkeresi. Talán elérne mind a kettő párhuzamosan? — Homályosan érezte, hogy nem valami lovagias dolog az ilyesmi, bent a saját fészkeben. Sőt még veszélyes is bizonyos szempontból. Néha az ördög lakik ezekben a lányokban. Kiderülhet váratlanul valami gonosz férfirokon, valami drámai apa, esetleg egy katonatiszt unokatestvér. Hanem hát, hiába; vénülni kezdett és ott tartott, hogy minden női ügyében legfontosabb lett az a bizonyos komótos vonás, ahogy csak a főnök férhet hozzá az alárendeltjéhez.

Mivé fejlődhetett ez a viszony? Olga néhány-szor fölment ennek az embernek a lakására, aki aglegény volt, gondosan berendezkedve arra, hogy zavartalanul fogadhasson hölgyeket, lila ámpolnás, nőies hálószobájában, a széles kereveten, amely teli volt selyem kaprisz-párnával. Ahány párna, annyiféle parfümöt lehelt, a diványon előfordult nők haja, bőre, fehérneműje után.

Máshol nem is találkoztak. A direktornak kínos lett volna, ha meglátják valahol együtt a lánnyal, a bankja tisztviselőnőjével. Meg aztán nem is vágyott a »céltalan« együttlésre. Beszélgetni sem tudtak egymással. A férfinak csak a dolog veleje kellett, mint a tigrisnek az áldozat vére.

Ezekon a randevúkon Olga sok mindent meg-

engedett. Még a harisnyát is lehúzta a lábáról. Szép lába volt. Mezítelen, mozgékony lábujjaival dévajul megcsípte a jegesmedvebőrön térdelő férfi fülét. De bizonyos ponton túl kérlelhetetlen volt, hajlíthatatlan. Azaz inkább kérlelhetetlen és hajlíthatatlan lett volna, ha a férfi többet kíván annál, amit ő megenged. Csakhogy a direktor, aki a légyottokon fantasztikus pizsamákba volt öltözve, mint egy japáni dominó, ebben az irányban nem túlságosan követelődött. Meg volt a maga metódusa, amely után a leány megmaradhatott orvosilag »érintelen« leánynak. Csak éppen másképp volt elrontva és beszennyezve, mint akit a csiga mászott meg.

Minden ilyen látogatásnak kibírhatatlanul utálatos utóíze volt. Az első után Olga közeljárt hozzá, hogy mérget vegyen be, vagy levesse magát a lágymányosi ház ötödik emeletéről. Miért ment el hát újra ahhoz az emberhez, másodszor, harmadszor, tizenötödször? Valami mégis vonzotta, mint az örvény. Látott valami moziképet, ami fölizgatta. Pest zenéje, a könyvek, amiket látott, barátnői beszélgetések, a kenyere, a boltok kirakatai, mind taszították e terméketlen paráznaság felé.

Most ez a dolog abba fog maradni egy időre, talán örökre. Olgában volt annyi életösztön, hogy jobban örüljön a szabadulásnak, mint amennyire a lilaámpolnás hálósoba vonzotta, alkóvjában a jegesmedvebőrös, párnás hencserrel.

— Nem kérem, — mondta diadalmas belső örömmel a telefonba — ma nem érek rá. Lehetetlen. Tudja, hogy elutazom. Annyi szaladgálnivalóm van. Gondoljon rám, amíg visszajövök... És kérem, ne hagyjon bántani itt a bankban!

A »kisfiúnak« is adott öt percet. Egy szürketaxiban. Megcsókolta a szemét és a szájaszögletét,

megszorította a kezét. Megeskette, hogy ír pesti dolgokról, aztán otthagya az autóban, a Horthy Miklós úton, közel a házhoz, ahol lakott.

Annál több dolga volt a bankban, a semleges kollegákkal és azokkal az »alfőnökökkel«, akiktől a helyzete függött. Úgy akart elmenni, hogy semmi intrikát, egyetlen ellenséget ne hagyjon azon a területen, amelyhez oly görcsösen ragaszkodott. Közvetlen fölöttesének, a levelezési osztály főnökének kölcsönadta féltveőrzött könyvei közül Theodor Dreiser, Amerikai tragédiáját. Egy öreg és befolyásos cégjegyzővel két nap egymásután moziba ment. Hagyta, hogy a vén kujan a maga módján udvaroljon a sötétben. Kacéran a kezére ütött:

— Fogalmam sem volt róla, Barta úr, hogy maga ilyen betyár. És csak most mutat ilyen formát, amikor két hónapra elutazom!...

Az utolsó nap jelentkezett az elnök személyekörűli titkárnál.

A hódolattól olvadozva mondta az előkelő, szőke szempillájú, keresztény fiatalembernek, hogy a viláért sem akar a méltóságos úr színe elé kerülni. Minek zavarná kicsiny ügyével? Csak arra bátorodik kérni a titkár urat, lenne olyan kegyes és referálna néhány szóval hálás köszönetéről, hogy a két hónap betegszabádságot megkapta, mégpedig teljes fizetéssel. Tudja, hogy mivel tartozik ezért: fokozott szorgalommal fogja az intézetet szolgálni visszatérése után.

A titkár nyájasan bólintott:

— Rendben van, kisasszony. Mulasson jól!

Olga elpirult és szemrehányóan nézett a fiatalemberre, mintha azt mondaná: »No de kérem! En és mulatni?!«

A titkár észrevette a lány szemébe írt méltatlankodó panaszt és mosolyogva javította ki a szavait:

— Pardon. Gyógyulást kívánok!

Kezetfogtak.

Olga szívét mégegyszer, utoljára hideg rémület szorította össze, amikor végigment a fényűző bankpalota folyosóinak zöld linóleumán. Most két hónapig nem fogja látni ezeket a szobákat, tágas ablakaik tiszta fényében. A szobákat, a liftet, a márvány előcsarnokot, a párnás ajtókat, a fűlőtesteket, az íróasztalát, amelyen halotti némaságban pihent viaszosvászonnal behúzott írógépe. Hátha mégis történni fog valami a távollétében? Valami titkos ellenség!... Talán éppen maga a barátja, hogy lerázza a nyakáról.

Volt egy válságos pillanata, hogy lemond az egész Tátráról és a helyén marad. Aztán megjelent előtte a fenyőháti prospektus, fényes papírján az »Excelsior« halljával, pihenő teraszai-
val, orvosi laboratóriumával, golfpályájával és a földalatti kis bár intim asztalaival. Azonkívül délután hat óra volt. A lázvonat legmagasabb pontja. A teste csupa forróság és gyöngeség. Kétségbeesetten nyult kezefejével az arcához:

— Milyen meleg vagyok. El muszáj mennem!

Végre elutazhatott. A vonata reggel hétkor indult a Keleti pályaudvarról. Olgán szürke útszvetter volt. Fekete posztókalap, vatelinnel bélelt,

perzsát utánzó, fekete-báránygalléros télikabát. Sírva ölelte át búcsúzáskor a nénje nyakát:

— Olyan jó vagy, drágám. Rajtad kívül nincs senkim sem a világon.

Irén is sírt:

— Az a fő, hogy összeszedd magad! Vigyázz! Írj, drágaságom!

A vonat lassan gördült kifelé a pályaudvar kormos üvegteteje alól. Irén hosszan nézett utána, amíg egészen el nem tűnt a külső pályatest olajosan piros és zöld jelző fényei között.

Hét óra volt. Sötét téli reggel. Mit lehet csinálni héttől kilencig, amíg a hivatal kezdődik? Irén vágyott volna gőzfürdőbe menni. Pedikűr, egy kis masszázs. Jól keresztülmelegíteni magát a cserszagú, nedves gőzben. Dehát ez drága mulatság. Legalább három pengő. Még örült neki, amikor eszébe jutott, hogy a reggel amúgy is mindenütt a férfiaké a gőzfürdőben. Elment az állomási étterem előtt. Igyék egy forró teát? Az is egy pengő és reggelizett már otthon. Végül is beült a másodosztályú váróterembe. Nézte a falon az óramutatót, milyen mozdulatlanul mozog, milyen végtelenül lassan múlik az idő.

Olgának két kofferje volt. Két olcsó, vulkánfieber kofferje, zöld vászonhuzatban, bőr sarkokkal. Öt pengő volt darabja a huzatoknak. De megért ötvenet a lelkitusa, amíg a lány elhatározta, hogy elköltsön ezért az előkelőségért tíz pengőt. Azonkívül volt egy kis necesszerje. Ezt Iréntől kapta kölcsön, aki egyszer régen, tombolán nyerte a lapos, kis, marhabőrtáskát. A koffe-

rekben és a neszesszerben pedáns rend volt. Ruhák és fehérnemők olyan raffinált ügyességgel összehajtva és lepréselve, hogy ne legyen semmiféle szükség vasalásra, majd a kipakkolás után. A neszesszerben a rendes tárgyakon kívül volt varrókészlet, levélpapír, kézipatika, angol flastrom, egy alumínium pohár, egy kisüveg kristály, három mandarin és két sonkászsemle. Továbbá a Színházi Élet legújabb száma és egy két-pengős könyv, Jack Deval »Préda« című regénye.

Olgának aggodalmai voltak, hogy mi lesz ezzel a könyvvel? Mert olyasmit hallott, hogy a határon elveszik a könyveket az utasoktól. Nagyon sajnálta volna a Prédát. A huszadik oldalon tartott a regényben, amelyet érdekesítőnek talált.

Megkérdezte útitársait, akik a másodosztályú fülkében együtt szorongtak vele, hogy mit tudnak a dolgról? Egy nagyon öreg néni, aki Kassára utazott, azt mondta, hogy a fináncok »rémületesek« és »összevissza kínozzák« az embert. Egy kereskedő azt tanácsolta, hogy emelje föl az ülés párnát, tegye oda a könyvet.

Olga félt, hátha megtalálják és megbüntetik? Szomorúan nézte a pirosfedelű kötetet, — amely egy szegény kis francia lány kalandos életéről beszél. Végül mégis úgy tett, ahogy útitársa ajánlotta. És a könyv eltűnt az ülés alatt.

Megérkeztek Hidasnémetibe. Jöttek a vasutasok és a határőrök lapos tányérsapkával a fejükön.

Olga még soha életében nem járt túl a határon. A szíve kicsit összeszorult, amikor elkérték az útlevelét. Hátha hiányzik belőle valami pecsét? Most mindjárt leszállíthatják, itt maradhat a sivár állomáson, a kopasz cementfalak, az oldal-

fegyveres katonák között, akik a hosszú raktár-épületek és az állomás körül ögyelegtek.

Nem történt semmi baj. Az útlevelét rögtön visszakarta, a könyvet sem keresték. A fináncok komor pillantást vetettek a hálóba rakott poggyászokra, de nem nyúltak belé egyik táskába sem. Meg sem lehetett őket jóformán nézni, már indultak tovább a Perronnon, a másik fülke felé.

Olga kiment a folyosóra, nézte a remegő ablakon át a tovafutó tájéket. Kassa után a vidék dombosodni, kékülni kezdett. Aztán jöttek a nagy hegyek. Előbb a tölgy és a bükk, az ősz rozsdaszín pompájában. Majd elkövetkezett a fenyő végtelen birodalma, sötétzölden, szinte feketén. Végre le szállt az este. Nem látszott semmi, csak néhány füstcsík, tűzpont, a hegyek sötét tömege. Hosszú füttyök, ahogy a lokomotív sikoltva rohant neki az alagútak torkának.

Poprádfelkán keserves, hideg eső fogadta a vonatot. Nem lehetett látni semmit, sem a hegyeket, sem az utat, amerre a tátrai villamos vitte tovább a lányt.

Szezónon kívüli idő volt, a villamos majdnem teljesen üres. Néhány munkás és egy karabélyos csendőr igyekezett valahová föl, a hegyekbe. Olga nem értette, hogy mit beszélnek? Arca tüzelt, megfogta a pulzusát. »Azt hiszem még sohasem volt ilyen lázam!« gondolta elesetten és kinézett a sötétbe. Semmi. Azaz, mégis valami. A fölfelé kapaszkodó villamos fénye megvilágított egy méternyi területet a sínek mellett. És a föld havas volt. »Friss hó! Itt már nem esik, hanem havazik« csudálkozott a lány. Ez meglepő volt, újdonságszerű, a hegyek lehellete. November derekán járt az idő. Pesten még ilyenkor nem igen esik le a hó. Olga

nem tudta, hogy a váratlan hó a Tátrát is nagyon meglepte.

Fenyőhát az utolsó állomás volt a tátrai fürdők láncában.

A villamos pontosan az »Excelsior« hátsó kapujánál állott meg. Félelmesen emelkedett a csillogtalan sötétbe a hétemeletes palota, számtalan ablakának aranyfényben ragyogó négyszögével. Friss fenyőszag volt, csípős hideg. A földön olvadó hótócsák fehérje.

A hotel szolgálói, akik ott vártak a parányi állomáson, leszedték Olga kofferjeit. Ez már az »Excelsior« kényelme volt. A kényelme, fénye, melege. A csillogó recepcióban és a sárga márványoszlopos, tágas hallban, amely ünnepélyes és üres volt, mint egy templom, a lány szorongó félelmet kezdett érezni.

Milyen drága lehet ez a fényűzés? Mennyi pénzt kell majd itt kiosztani »ezek« között. Jött a titkár, zsakettben, mosolyogva. Alázatosan bemutatkozott. Hivatta a direktriszt. »Majd a kisasszony megmutatja önagysága szobáját.« »Oh, a poggyászt már régen föl vitték. Igen, egy kis hó esett. Ügylátszik, az idén hamar fog beköszönteni a síszezón«. A titkár tudott magyarul. A direktrix németül beszélt. Az is csupa mosoly volt. »Parancsolna előbb egy teát lent a hallban?! Nem? Inkább fönt? Parancsolja esetleg hamarabb a vacsorát, a szobában? Vagy leméltóztatik fáradni inkább a table d'hote-hoz? Az kilenckor van. Csöngetnek. Parancsol addig fürdőt?«

Olgában egyre erősödött a szorongó zavar érzése. Lehetetlen, hogy ez a sok udvariasság mind benne legyen napi tizenöt pengőben, amelyet nyolc hétre előre befizetett az »Excelsior« pesti irodájában. Nála pedig mindössze háromszáz cseh-korona van, apróbb kiadásokra, mert úgy levelez-

ték le a dolgot, hogy az orvosi díjakat is Pesten fogják kiegyenlíteni, pengőben.

Irigyen nézte a hervadt arcú, sovány direktρισzt, aki fehér orvosi köpenybe volt öltözve. Milyen »isteni« állása van. De jó lenne idejönni a helyébe. Elgondolni is boldogság: itt lenni és még fizetést is kapni érte.

Olga szobája a hetedik emeleten volt. A legkisebb típus, a legolcsóbb. Alig több, mint egy hajókabin. Hófehér, kis kabin. ZománCFestékes, fehér, legömbölyített sarkú falakkal. Beépített szekrény és mosdó. Az ablakon zsinórra járó függöny. A padlón mosható linoleum. Modern csőbútor, egy parányi asztal és egy alacsony ágy, az éjjeliszekrénykén egész csengetyű-klaviatúra.

Jött a főápolónő. — Nincs valamire szüksége? Bejöjjön azonnal az inspekciós orvos, vagy ráér reggel, amikor majd a tanár úr a rendes vizitet tartja? Jött egy aranyosan pisze, kis szobalány és ügyes, szorgalmas, alázatos tündérkezéssel megkönnyítette a kipakolás és berendezkedés pepecselő munkáját.

Fél nyolcra Olga már megmosdott, és papucsban, pizsamában ült az ágya szélén. Egész nap nem evett mást, annál a két sonkászsemlyénél, amit még Pesten csomagolt be Irén. Kezdeti éhes lenni. Félénken nézett a csengetyűgombokra: merjen-e csöngetni a pincérnek?

Ekkor kopogtak az ajtaján. Mintha a gondolatát találták volna ki, a pincér jött, a fején hatalmas tálcával. »A direktρισz mondta, hogy önagysága valószínűleg a szobában óhajt vacsoráztatni. Megteríthet?«

Es megterített, elborítva a parányi asztalt a

finom porcellánok és ezüstök sokaságával. Volt spárgaleves, hal, csirke cseresznyekompóttal, valami meleg vaniliás krém, kis piskótákkal.

Olga arra gondolt, hogy odahaza, a Lágymányoson, Irén most bonthatja ki a papírból azt a parizert, amit vacsorára vett. Nézte a sok porcellánt és az aranynyomású, francia étlapot, amelyet a pincér odatett a teríték mellé. A homloka meleg lett, a szeme nedves. Aztán sírvafakadt. Úgy érezte, hogy nincs nekivaló helyen. És mélységesen sajnálni kezdte, hogy miért nem ment mégis Budakeszire, hat másik, vagy tíz másik, vele egyforma sorsú beteggel egy szobába?

Sírt. Olvasni próbált. De a könyv kihullott a kezéből. Az Excelsior alázatos szellemei elhordták az edényt, rendbeszedték a szobát, megvetették az ágyát.

Lefeküdt. Eszrevette, hogy az ágy sarkára rádióhallgató abroncsa van akasztva. Fülére tette a kagylókat. Zene szólt. Dvorzsák elpusztíthatatlan »Humoreszkje« valahonnan Prágából, vagy Pozsonyból. Aztán egy menüet, aztán egy mazurka, angol gramofónlemezek, részletek a Carmenből...

Eloltotta a villanyt. Úgy feküdt a sötétben, fülén a könnyű zenével, amely nem engedte, hogy gondolkozzék. Végül erőt vett rajta az ezernégy-száz méteres magasság ritka levegője és süket álomba ájult olyan hirtelen, hogy még a hallgató abroncsot sem vette le a fejről.

Amikor fölébredt, a függöny résein gyönyörű nap tűzött a kis hajókabinba. Olga kiugrott az ágyból és az ablakhoz szaladt. Az ég kék volt,

a nap sütött. De sehol, semmiféle csúcs. A kis ablak délre nyílt a hegyoldalra, le, a Poprád völgye felé. A völgyön pedig köd feküdt, sűrű, mint egy aludtej tenger. A hegyeket csak később látta meg Olga, a folyosóról, meg a fürdőszoba ablakából. Megismerte a csúcsokat, annyit nézte már képeken a Tátra panorámáját. Az a gerlachfalvi, az a jégvölgyi, az a középső tömzsi, a kés-márki-tető és arra túl kell lenni valahol a lomnici-csúcsnak.

A hegyek tetején friss hó volt, mint a hermelin. A fehér erezet lekigyózott a fenyvek fekete-zöld csipkerengetegébe. Az Excelsior körül néhány vidám, svájci villa piros teteje kacagott. A tuja-szegesű utak ápolva voltak. A hotel előtt elkerített kis térségen két szvetteres hölgy és két térdnadrágos férfi krocketet játszott. A pálya mögött parányi vízesés zuhogott porrátört fehér habjaival.

Mindez látszott a fürdőszobából, amely méltó volt az Excelsiorhoz fehér csempéjével, világoskék üvegfalával és melegített, bolyhos törülközőivel. Pedig ez csak a hetedik emelet egyik közös fürdőszobája volt. Olgának harminc lépést kellett megtenni a folyosón, amíg a saját ajtajáig ért innen.

A jó alvástól, a fürdőtől, a naptól frissen, vizes hajjal szaladt a szobája felé. A lábán papucs. Az egyik kezével a pizsamát fogta össze a mellén. A másik kezében a fürdőszöngyáját, a kölnivizes üvegét és szappanát tartotta.

Félúton egy magas fiatalember jött vele szembe. A fiatalember fütyürészett és szemtelenül megnézte a vizes hajú, öltözetlen lányt, aki zavartan sietett el mellette. A nők nagyon tehetségesek az ilyesmiben. Olgának is elég volt egyetlen, villámgyors pillantás, hogy pontos fényképet csináljon a magas fiúról. Látta, hogy szöke

és az arca olyan barnára van sülve, hogy a bőre sötétebb a hajánál. Le tudta volna rajzolni a fiú csücsörítő szájának vonalát, ahogy fütyürészett. Még azt is észrevette, hogy drapszínű sportruhájának gomblyukába egy kis ezüst gyopár van tűzve.

A szobájában a kedves kis pisze szobalány éppen ágyazott. Olga nem állta meg, hogy el ne panasolja neki, hogy milyen neveletlenül fixirozta végig valami »alak« a folyosón.

Tini megvetően felhúzta orrocskáját:

— A tréner! — mondta kicsinylő hangsúllyal. Amihez pedig nem lett volna joga. Mert tetszett neki valaha a fiú. Volt is hozzá valami köze, tavaly nyáron. Igaz, hogy csak egyetlen egy éjszakán. Másnap már nem is köszöntek egymásnak, mint akik belátták, hogy elég az ilyenből ennyi, nem valók egymáshoz hosszabb időre.

Amíg Olga Tinivel a fiúról beszélt, a tréner viszont a szemölcsös-szakállas főmadámot faggatta a liftajtó előtt:

— Mondja csak, anyuskám, ki volt az a nő, aki most rohant be a kilencvenháromba?

A madám hűvösen felelte:

— Vendég.

— Ja! Az a pesti?

— Az.

A fiú savanyú arcot csinált:

— Hogy miért nem tud idejönni egy rendes nő? Ennek is olyan hosszú képe van, mint egy lónak.

A madám az összes vendégek, az egész női nem nevében megharagudott:

— Mit henceg? — mondta. — Mit érdeklis az magát, hogy melyik vendég milyen? Maga úgymint csak a cselédek, meg az ápolónők után szaladgál!

A fiú jóindulatúan nevetett. Megmutatta szép, erős, fehér fogát. Barátságosan hátbautította

és szó nélkül otthagya a madámot, akiért már közeledett a mélyből a lift villamos zümmögésével.

A rendelő az Excelsior földszintjén volt. Wirth professzor, egy szikár, rézkopasz, vörös bécsi ember, jóindulatúan nézett Olgára.

— Még csak két napja van itt és máris jobb a színe. A kollégám, lent Pesten, egészen helyes diagnózist csinált. A bal csúcsban van valami kis izé... Semmi. Ki kell feküdni. Tessék, itt a röntgen fényképe, tegye el emlékebe...

Olga eltette a füstösen homályos üveglemezt.

— Köszönöm szépen.

Most bejött az alorvos, aki irtózatosan magas, csontvázszerűen sovány, cvikkeres fiatalember volt, hosszú nyakán nagy ádámcsutkával. Oda ment a tanárhoz, sűgött valamit a fülébe.

A professzor vidáman fordult vissza Olgához:

— Kedves kisasszony, örömmel közlöm, hogy a lelete a laboratóriumi vizsgálat szerint, negatív. Gratulálok. De azért kérem, ne bizza el magát. Mindig gondoljon rá, hogy maga az én páciensem és szanatóriumban van itt. És amennyire csak tudja, felejtse el, hogy ez a ház hotel is, ahol jókedvű emberek mulatnak a sportszezónban.

— Nem is sétálhatok? — kérdezte Olga.

— Minél kevesebbet. Feküdjön kint a napon... itt a vörös doktornak hirtelen eszébe jutott, hogy ennek a betegnek nincs külön balkónja, hanem abban a bizonyos legolcsóbb szobatípusban lakik. Egy kicsit kapzsi ember volt. És gépiesen elskatulyázta a lányt a kiszámítottabbsorsú páciensek

közé. Akaratlanul hűvösebb lett valamivel. Hiszen a tudományával kétségtelenül a segítségére lesz. De az már nem kötelessége, hogy a személyiségéből is részt juttasson ennek az esettvállú, elég csinos, de nagyon unalmas teremtésnek, akit hét-köznap betege a kezeügyébe adott.

Olgának nagyon finom hallása volt. Megérezte, hogy egy árnyalattal rosszabbul bánnak vele. Megsértődött. Nem kérdezősködött többet. Köszönt. És hidegen kiment a rendelőből, amelynek ajtaja egy félreeső keresztfolyosóra nyílt. Jól eldugva, hogy az »egészségesek« ne is lássák. Ne is gondoljanak rá, hogy ebben a házban a sporton és flörtön kívül mást is kereshet valaki.

A nagy, napos teraszon negyven prágai gyártmányú, nádból készült, kényelmes fekvőszék sorakozott. De talán csak hat, vagy nyolc székek volt gazdája. A többi üresen állott csupasz matráccal. Olga kikeresett magának egy barátságos sarkot, az első sorban. Berendezte puha fészeknek, három hazulról hozott pléddel. Párnát a szobájából küldetett föl. Finom, vászonpárnát, az Excelsior monogramjával.

Megtanulta, hogy kell lefeküdni, hogy kell a dereka alá gyűrni, a sarka alá csípni a három plédet. Jó melegen beburkolózni, pedig alul is melegen volt öltözve, gyapjú szvetterbe, a kezén kesztyű, mert az ujjai fáztak, ahogy a könyve lapjait forgatta.

Hanyatt feküdt, irtózatos magasan, a tetőn. Érezte maga alatt a hétemeletes mélységet. Mintha egészen közel lenne hozzá a tiszta ég. Az ezüstös,

kék, novemberi ég, tisztán és könnyen a lapályra bocsátott felhők és ködök fölött.

A »Prédával« az első nap végzett. Erre a hotel könyvtárából kivette Thomas Mann Varázshegyét. A könyv egyszerre untatta és mulattatta. A szerelem azzal a furcsa, orosz nővel érdekes volt, de nem bírta a hosszú beszélgetéseket a szocialista olasz és a zsidóból lett jezsuita között. Lapozott, olvasgatott, aztán maga mellé tette a könyvet.

Aludni próbált. Aludt, fölébredt. Frissen, a hidegtől pirosra csípett arccal. Táguló tüdővel szívta a »drága« levegőt. Délfelé kiszedte párnája alól a kis hőmérőt, a szájába vette. Harminchét kettő. A háta mögött száraz kis köhécselés hallatszott. Ez az a sárga arcú, sovány férfi, aki a fején prémsapkával fekszik a párnán.

Tőle nem messzi, a harmadik nyugágyon egy fiatal, kövérkés, prágai lány feküdt. A madámtól hallotta, hogy ez a lány még nincs tizen-nyolcéves, de már nagyon régen van itt. Tavaly ősz óta. Ez a legsúlyosabb beteg. Furcsa, olyan jó színe van és olyan jókedvű. Mindig vidáman dudolva bujik ki takarói közül, amikor lent megszólal az ebédhez, vagy a vacsorához hívó gong.

Olga legelőször ezzel a prágai lánnyal ismerkedett meg az Excelsior lakói közül. A lány egy kicsit kancsi volt, nagyon kedves, heves, szeretetre sóvárgó. Ismeretségük második napján már egymás mellé tolták a fekvőszékeiket. Innen kezdve nem kellett könyv, nem volt alvás. Beszélgettek.

Harmadik nap délelőtt feljött a tetőre az ezüstgyopáros fiú. Odaült a kis prágai lány mellé, a fekvőszéke szélére. Vidáman kezefogtak. A beteg kislány — Dollynak hívták — bemutatta a fiút barátnőjének. Olga kegyesen bólintott és az

ismerkedési kézfogás előtt etikettszerűen lehúzta a kesztyűjét.

A legény egy kicsit sután vigyorgott, hogy látásból már van szerencséje a kisasszonyt ismerni.

Olgának eszébe jutott a folyosói jelenet. A fiú impertinens arca, ahogy végignézte. Sértődötten összehúzta a száját.

A beszélgetés nem akart sehogysen megindulni. Hosszú ideig hallgattak. Végre Dolly hangosan kacagni kezdett:

— Azt hiszem, zavarok. Elmenjek?

Olga és a fiú — Brett úr — egyforma hevességgel támadtak rá, hogy miért mond ilyen csacsiságokat? De a lány tovább nevetett. Nevetett, köhögött, levette zöld hópápaszemét az orráról és kedves makacssággal magyarázgatta, hogy valahogy úgy érzi magát, mintha porcellán szigetelő lenne két villamosdrót között.

A fiú végül is bosszankodni kezdett és elment. És Olga már éppen arra készült, hogy komolyan megint pajkos, fiatal barátnőjét. De a kislány megelőzte. Kibújt takarói közül, rárohant, átölelte a nyakát, összecsókolta:

— Ne haragudjon, drágám! Mi van ezen haragudnivaló? És bizonyisten igaz! Nem »létezik«, hogy »ő« feljött volna ide, ha »maga« nem fekszik itt a terrazon!

Olga ingerültsége elpárolgott. Melegen nézett Dolly arcába. Csinos volt, telt, napsütött bőre, kicsinyke szája. Beszéd helyett gyöngéden megsimogatta a kislány állát és megigazította a haját, amelyet a szél kifujt, piros, kötött sipkája alól.

Most már lent vacsorázott Olga a közös ét-

teremben. Egy kicsiny asztalnál a fal mellett. Ez volt a nap legérdekesebb része. Hétkor lement a szobájába a teraszról. Megmosdott, komoly toalettet csinált. Volt egy üveg chypre parfümje. Az üveg dugóját végighúzta a halántékán és hátul a nyakán, ahol azok a kis pelyhek nőnek. Negyedkilenckor már ott ült az asztalánál. A vizesüveghez oda volt támasztva az arany-nyomású francia étlap. Olga gondosan végigolvasta a menükártyát, amelynek fogalmazásában olyan költői csengést kapott még a krumpli és a vörösrépa is. Elvezte a terem pompáját. A falakat, az oszlopokat. A tágas ablakon a művészim omló, fehér moll-függönyöket. Figyelte a vendégeket, akik elhúznak előtte. Még a közelében sem voltak a szezonnak. Az óriási teremben alig vacsoráztak huszan. Üdülő, öreg házaspárok, lábönjáró betegek. Dolly csak ebédre jöhetett le. Nyolckor kapott vacsorát a szobájában. Ilyenkor már keresztkötéssel puha, kis hátán az ágyában feküdt, a rádió kagylóival a fülén.

Jöttek a pincérek, fehér cérnakesztyűvel a kezükön. Tenyerükön a nagy, ezüst tálca. Hozták a levest, az előételt, a sültet, rejtélyes köretekkel és szószokkal, a tortát, a parfait, a gyümölcsöt. Mély alázattal szolgálták ki a magános hölgyet, pedig az a panzióban járó dolgokon kívül soha nem rendelt külön még egy pohár ásványvizet sem.

A »nagy mód«, a társasági élet percei voltak ezek a vacsorák Olga számára. Meg volt mosdva, csinosan fel volt öltözve, friss volt az egész napi pihenés után. Mozdulatlanul ült, kényeskedve nézte fényesre csiszolt körmét. De pezsgett benne a vér és a füle tüzelt. Úgy hallgatta a négytagú jazzt, amely a teánál és este a bárban tánchoz muzsikált, csak a vacsoránál adott elő operarész-

leteket az Excelsior igazgatóságának rendelkezése folytán.

Kilenczor vége volt az estebédnek. Olga hozzáfogott, hogy »igénybevegye« az író és olvasótermet, mely angol ampír-stílusban volt berendezve. Az íróasztalka gyönyörű, arany oroszlánfejeivel és aranykarmokban végződő lábaival. Az itatósra enyhe, lila fényt vetett a selyemernyős lámpa. Csak a toll volt a komisz. Olga nem volt rest, lehozta szobájából töltőtollát. Azzal írta Irénnek mindennapos leveleit:

»Napról-napra jobban érzem magamat. Az idő gyönyörű. És, hogy fogalmad legyen, milyen kitűnő ellátást kapunk, idemellékelem a mai menükártyát. Pedig ma kedd van. Igaz, hogy itt koszt dolgában nincs nagy különbség hétköznap és vasárnap között. Megismerkedtem egy prágai gyáros leányával. Egymás mellett fekszünk a napozóban. Szegényke még csak tizennyolc éves, de nagyon beteg. Azzal beszélgetünk, legalább gyakorolom magam a németben. Nekem azt mondta a doktor, hogy két hét múlva már többet sétálhatok. Aminek nagyon örülök, mert itt gyönyörű helyek vannak a környéken. Minden csupa fenyő, nem úgy, mint lejjebb, Füred felé, amerre a szélvész kipusztította a szép, nagy fákat...«

A vacsora és a levélírás után még egy negyedórát adott magának Olga a lefekvés előtt. Ezt az időt a hallban töltötte el. Hozott magával még Pestről egy skatulya memphist. Elszívott egy cigarettát. Egyetlen egyet, azt sem tudóre. Últ, nézegetett valami illusztrált lapot, amelyet az olvasóból hozott ki. És élvezte az isteni érzést, hogy este van, elmúlt a nap és még sincs lenyúzva, agyondolgozva, hanem egészen friss, ruganyos, teli van szíva napfényel. Talán hízott is egy kicsit, az arcszíne mindenestre pompás.

Kiment a ruhatárba, elsétált a földig érő tükrök előtt. Boldog volt, tetszett magának.

November legvégén — már tíz napja lakott az Excelsiorban — egy ilyen esti lustálkodásnál odament hozzá Brett úr. Az óriási hallban csak egy öreg bridzspartí ült, egészen messzi, a sarokban, félig elrejtve a betegesen sárga szobalámpa lombjai mögött.

A fiú sötétkék ruhában volt, a nyakán divatos, pettyes nyakkendő. Látszott, hogy rettenetesen ki van mosdva, símára van kefélve. A haja a fülénél vizes volt egy kicsit. Barna arcán a friss borotválkozás púdernityoma látszott:

— Szabad? — kérdezte szertartásos komolysággal.

— Kérem, tessék! — mondta belül összerezzenő boldogsággal, kívül kimérten a lány. És odakínálta a memphises skatulyát. — Parancsol egy pesti cigarettát?

— Oh, köszönöm szépen. Visszakínálhatom? Ez osztrák khedive.

Három szippantás után a fiú megszólalt, a társalgásban gyakorlatlan fiatalember bizonytalanságával:

— Tudja, hogy minden este ide akartam magához ülni?... Csak nem mertem...

A lány magasra húzta vékonyra tépdesett szemöldökívét:

— Nem mert? És miért nem mert, ha szabadna tudnom?

A fiú barna homloka elpirult:

— A pletyka miatt. Itt, ha valakivel két szót beszélek, mindjárt a májamra jön az egész világ. Maga nem is képzelel, milyen ez a ház!?

Olgán jóleső megdöbbenés hullámszótt végig. Pletyka. Pletykálnak. Tehát pletykálhatnak! Elég szerencsésen, elég közvetlenül produkálta azt a

bizonyos, röviden gyöngyöző mű-kacajt, amely mögé a nők érzéseik zavarát szokták elrejteni.

— Miattam pletykálhatnak. És különben is csak egyetlen egyszer találkoztunk!.... Dolly?!...

— Dolly!

A piros és kövér, beteg kislány személye fontos és pompás kapocs lett közöttük. Téma. Tárgy, amelyen át kezet foghattak és találkozhattak. Dolly így, Dolly úgy. Vitatkoztak fölötte. Megbeszélték a külsejét, a belsejét, a betegségét. És tíz perc múlva, mintha oxigént szívtak volna, boldogan érezték, mennyire egymásnak valók. Hogy kapaszkodik egymásba minden gondolatuk, mint egy óramű finom fogaskerék-rendszere.

— A fiú elmondta, hogy télen tenisz-, nyáron sítanfolyamot vezet a telepen. Rendes szerződése van az Excelsiorral. A gázsija? Igaz, teljes ellátást kap, de azonkívül disznóság, hogy az igazgatóság mennyire nem fizeti meg a munkáját, pedig, ha úgy vesszük, van itt ő olyan fontos ember, mint a főorvos. Sok vendég direkt csak az ő kedvéért jön föl a szezonban.

— A nők, mi!? — kérdezte Olga gúnyos, kis kacintással. Aztán a karkötőórájára nézett és őszinte ijedelemmel kiáltott föl:

— Jézusmáriám! Ejfé! A sveszter már biztosan lefeküdt, ki teszi föl rám a keresztötést?!

— En! — ajánlkozott a fiú olyan mosollyal, mint aki rögtön bocsánatot is kér a tréfáért.

— Maga egy angyal! — mondta Olga fölényesen. — De egyedül is boldogulni fogok valahogy!

Fölállt, megindult a recepció felé, a lifthez:

— Ne menjen még. Majd alszik holnap. Odaadom a bundámat. Jőjjön, sétáljunk egyet a ház előtt. Holdtölte van.

A lánynak jólesett, hogy így marasztalják. Ez a hang emlékeztette kissé »Bubira« és a nap-

raforgóolajzú osókokra a Dunán. Nevetett, aztán elkomolyodott:

— Mondom, hogy maga egy angyal. De gondoljon arra, hogy nekem az egészségemre is muszáj vigyázni!

A fiú lovagiasan megadta magát:

— Az más. Akkor jóéjszakát kívánok!

A liftajtónál elbúcsúztak.

— Köszönöm a szórakoztatást, Brett úr — mondta Olga őszinte hálával.

— A keresztnévem Egon — felelte a fiú. — Úgy örülnék, ha Egonnak szólítana!

— Kérem. Ennek igazán nincs semmi akadály! — mosolygott a lány és bement a liftbe.

A fiú még utána kiabált:

— Holnap este is lejön?!...

Olga barátságosan integetett. Hát hogyné, persze! Hiszen most is olyan nehéz fölmenni. Csak Isten látja a lelkét, hogy milyen nehéz. Maga sem érti, hogy miért nem marad lent? Miért nem megy sétálni a holdvilágba, a fiú bundájával a vállán?

A sveszter csakugyan lefeküdt már, de a keresztkötést egy lavór vízbe áztatva, gondosan odakészítette az ágya mellé. Ott volt a széken a kigombolyított gézcsík is, egy kis tányérkán három biztonsági tűvel.

Olga odament az ablakhoz, félrehúzta a függönyt. Határtalan, fekete eget látott teliszórva a csillagok gyémántporával és a tejúttal, amely olyan volt, mint egy könnyű, messzi fátyol, valami tompa, fekete-bársony anyagra dobva.

Kinyitotta az ablakot, kihajolt. Lent szédítő, süket mélység. Hét emelet, aztán a meredek hegyoldal és messzi, a völgyben Poprád tűzpontjai.

Mélyet sóhajtott. Megtelt a tüdeje hideggel és tisztasággal. Eddig nem érezte magát jól idefönt.

Ez volt az első teljes, felelőtlen boldog pillanata. Észre sem vette, hogy halkán dúdolgat, mialatt a mosdónál megcsinálja a szájvizét és a fogkefére kipréseli a rózsaszín pasztát.

Másnap nem kellett estig várni. Brett úr már délelőtt megjelent a terrazonon és odament a két lány egymásmellé tolt fekvőszékéhez. A látogatása hosszú volt, tovább tartott egy óránál. És végül is csak azért ment el, mert a boy lehívta, hogy telefonon keresik.

— Na, látja! — mondta jelentősen a beteg kislány a barátnőjének, amikor egyedül maradtak.

Olga elpirult, nem felelt. Hiszen nem igaz. Semmi. És mégis.

Dolly tovább fecsegett:

— Milyen furesa az ember. En magát nagyon szeretem. És Egon abszolúte nem érdekel. Szóval abszolúte »gönnolom« magának az egész ügyet. És mégis fáj egy kicsit valami. Hátha én sohasem fogok így lenni már senkivel az életben...

Olga ránézett:

— Miért ne lenne?

— Mert nagyon könnyen lehet, hogy meg fogok halni. Ugy tippeltem, hogy a sansz: fifty-fifty! mondta komolyan a kislány. Érzett a hangján, hogy egy kicsit pózol, de egy mákszemnyi őszinte rémület is volt benne. Alattomban leste a barátnője arcát, hogy egy mondatot kapjon, egy hangot, amely elárul valamit abból, amit a hátamögött beszélnek.

Este, mint rendesen, a vacsora után, Olga megint az írószoba felé indult, hogy eleget tegyen levelezési kötelességének.

Egon azonban elcsípte a hall közepén:

— Keziticsókolom. Nincs kedve lejönni a bárba? A »zene« is lemegy. Szeret táncolni?

Olga a dolog költségeire gondolt. Mennyibe kerülhet odalent egy konyak, vagy egy whyski? Az ilyesmi Pesten is szörnyű drága. A nők iszonyatosan tudnak spórolni. Olga feszes, kis pénztárcájában érintetlenül meg volt még a hazulról hozott, háromszáz korona. Most fölváltsa? Oktalanul költsön belőle? Akárhogy sajnálta, ki akart térni a mulatság elől:

— Köszönöm, nem megyek. Nekem nem szabad inni szeszesítalt.

A fiú legyintett:

— Mi az, hogy szeszes italt? Rendel egy feketét és passz. Azt hiszi, hogy én inni szoktam?

Egy fekete? Az is sok. Azért is kár. De Olga így még sem tudott ellenállni. Irén? A levél? Majd megírja holnap, fönt a terrazon.

Lementek.

A bár kongott az ürességtől. A sarokban egy öreg úr ült és ujságot olvasott. Az alorvos és a titkár a professzor unokahugát mulattatta, aki bécsi lány volt és családi látogatóban járt Fenyőháton. A jazz jóformán a pusztá falaknak játszott. Csak gyakorolta magát, hogy majd a szezonban simán menjenek a tél friss slágerei.

Az első tangónál Olga és Egon fölállott. A fiú nagyon illedelmesen táncolt. Mégis átsugárzott érintéséből biztonságának és férfiasságának ereje. Olga a partnere karjára tette kezét és a

kék ruha szövete alatt megérezte minden mozdulatnál, a sportban edzett izmok játékát.

Félig lehunyta a szemét:

— Képzelem, mi van itt a szezonban? Mit csinálnak magával az asszonyok! Széttépik!

— Füttyülök rájuk! — magyarázta a fiú. — Tudja a legtöbben olyan ügyetlenek, mint a tehenek. Annyit kell velük vergődni a tenisznél, meg a sínél. Az embernek elmegy tőlük a kedve.

Egon hazudott. Az igazság az volt, hogy tanталuszi vágyakat érzett tanítványai között. Minden télen és nyáron lezajlott benne egy-két ki nem mondott, meg nem mutatott, magában megfojtott szerelem. A fiúban nem volt egy csöpp kalandorság sem. Nem érezte ép, fiatal testének becsét. A pénz, amit a leckékért kapott, félnékké és szégyenkezővé tette. Egy kicsit buta volt. Mint valami szép, nagy, fényesszőrű újfundlandi kutya, lihegő nyelvvel szorgalmaskodott a sportoló nők között. Persze megesett, hogy a tanítványai közül belészeretett néha egy-egy tizenöt-tizenhatéves, nadrágos kislány. De ezekből az érzésekből soha nem lett semmi. A szülők vigyáztak. Az idő elrepült. Egon észre sem vette, hogy amikor fölsegíti a hóból a fölbukfencezett kis nőt, milyen göresösen kapaszkodik belé a csontpirosra fagyott kezecke.

A kicsikék vihogtak körülötte. Az idősebb lányok megnézték, aztán kikapesolták. Nem volt »rezon« törődni vele. Különben is meg voltak a hazulról hozott, társasági ügyeik. Vagy »egyenrangú« flörtjeik születtek fönt a fürdőn. Ezeknek az óvatos, felnőtt lányoknak olyan volt a naptól, hókisugárzástól barnára sült szőke fiú, mint egy indián, aki fehér emberek expedícióját vezeti az Északi Sarkon. Csudálták, hogy repül a havon hyc kori fából készült síjével. De azon túl? —

Nem igen van regényesség azokban a lányokban, akik télen sportolni járnak a havasok közé.

Az asszonyokban pedig nem volt semmi társadalmi bátorság. Igen, ha a fiú minden előzmény nélkül be merne surranni éjjel a szobájukba. Ha odaadhatnák neki magukat úgy, hogy reggelre el legyen mosva az egész esemény emléke. »Ha megkap és elhagy, akkor igen. De mit csinálok vele, ha megkap és nem hagy el? Odaüljek vele a kirkatba? Ezzel a fiatal tenyészvikával? A trénerrel? Hogy megmosolyogjanak és elvigyék a hírem? És az uram és Alfréd, aki már négy esztendeje udvarol?! És egyáltalán egészséges-e ez a fiú?... És diszkrét-e?...« A siker magja itt is el volt vetve, de nem csírázhatott ki a körülmények miatt. Különben is Egon ügyetlen volt. Túlságosan tisztelte a »gazdagok« világát. Két egyetemi fél évével, koldússorsának, félbemaradt életének képtelenségei között, az egész napi sí-oktatástól holtrafáradva vette föl este a szmókingját. A fukar prágai igazgató megkövetelte tőle, hogy táncoljon:

— Brett úr, maga olyan lusta, mint a lajhár! Nem látja ott a sarokban, a Glück-lány egész este ül. Menjen oda. Vigye táncolni.

És Egon, becsületes kutyaarcán engedelmes mosollyal odament a sarokba. Összeütötte a bokáját. Meghajolt. A dereka fájt, enyhe izomláza volt. A lány pedig, aki délután háromtól hatig aludt, fölállt, a vállára tette a kezét és a parkettre siklott vele, olyan arccal, mint aki tudja jól és meg is akarja mutatni mindenkinek, hogy akivel táncol, csak dzsigoló.

Olga más volt, mint ezek a »téli« nők. Valahogyan közelebb van hozzája. És milyen pikáns, milyen izgató. A fiú a chypre párájával együtt megérezte a lány izgalmát is, amely feléje áradt.

Tánc közben megszorította a kezét; a fülébe súgta könyörgőn:

— Maradjon itt, amilyen soká csak itt maradhat!

Két álomszerűen boldog hét következett. Először a randevúk délelőtt, a tetőn. Még jólesett, hogy ott volt harmadiknak Dolly. A fojtás, a pezsgődugó, amely alól kitör a hab. Aztán ebéd után egy kis séta. Csak félóra a legközelebbi erdei úton, a fenyvesek zöld csipkéi között. Végül pedig az este. Az édes, hosszú este. Éjfél, éjfélutánig, néha kettőig. Az üres hallban, vagy a szalónban, ahol csak egy villanykörte égett. Ha valaki látta volna őket a homálybavesző márványfalak síkjai, a bútorok selymének és aranyozásának tompa csillogása közepett, ahogy egymáshoz hajolva, halkán suttogtak, nem képzelhette volna mögéjük szegényes életútjukat.

Amint ez ilyenkor történni szokott, nagyon lassan haladtak. Végül is Olga tette az első bátrabb mozdulatot:

— Mutassa a tenyerét!

És megfogta a fiú csuklóját, könnyű ujjjával érintette kemény tenyerét:

— Ez a karrier vonala, ez az élet vonala. Oriási, milyen erős karrier-vonala van!

A fiú keserűen mosolygott:

— Hát tudja, kérem, ha valaki mondja, azt még elhiszem, hogy kilencven évig élek, mert »unberufen«, igazán nincsen semmi bajom. De a kariervonalamat ne is említse. Magának fo-

galma sincs róla, Olga, hogy én hogy eszem magamat, amikor a jövőmre gondolok. Mert mi lehet belőlem itten? Pedig egyáltalán nem tudok ebből a verkluból megszabadulni!...

Olga még mindig fogta a fiú kezét. Most megszorította:

-- Meg kell próbálni. Jöjjön Pestre!

Egon lemondóan bámulta a szőnyeg figuráit. Sóhajtott:

— Akkor már inkább Pozsonyba. Ott vannak a bátyáim. Odavaló vagyok.

A lány arra gondolt, hogy milyen messze van tőle Pozsony. Minden meggyőződés nélkül nyugodott belé:

— Hát akkor Pozsonyba. Ott is teremthet magának existenciát valaki, aki szeret dolgozni!

A fiú fölkapta a fejét, teljes, töredelmes, belső őszinteséggel mondta:

— Igen ám, de én nem szeretek és nem is tudok dolgozni! — panaszos hangsúllyal tette hozzá.

— Egészen elromlottam ezen a vacak helyen!...

Olga halkan nevetett:

— Jaj de kedves! — és mintha kisgyerek lenne, megsimogatta Egon arcát:

A fiú megfogta a lány könyökét, fölemelte a fotójából, mint a pelyhet, magához ölelte egy pillanatra, aztán zavartan elengedte:

— Vigyázzon kérem. Mert én már úgyis alig tudom tartani magamat...

Olga körülnézett. Seholy senki. A portás, valahol kint a recepcióban, messzi tőlük, biztosan keresztretjtvényt fejt az asztalánál. Közelebb lépett Egonhoz és ahogy a moziban látta, a két karját lágyan a fiú nyaka köré fonta. Halkan sutogta:

— Nem bánok semmit. Azt sem bánom, ha meg kell halnom ebben a percben...

Másnap, a rendes heti viziten a kopasz tanár újra átvilágította és kikopogtatta Olgát:

— Gratulálok a konstitúciójához, kisasszony. Remekül megy minden. Mennyi mostanában a láza? Lent vagyunk harminchéten? Csak egy kicsit híznia kellene még. Várjon, próbáljunk néhány injekciót.

Olga nem tudott odanézni, amikor a doktor a karjába szúrta a tüvel. Elfordította a fejét. És a pillantása a fali naptárra esett. Nézte a nagy piros dátumot: *december 10.* — Körülbelül egy hónapja volt már Fenyőháton. Olyasfélét érzett, mint a harmincadik születésnapján egy asszony. Innen már kezd lefelé menni. Hogy fogy az idő. Már csak egy hónap. Talán nem is egészen annyi. Milyen napra esik elseje? Szombatonként teszik be a heti számlát a fahájába, lent a portásnál. . .

December tizenötödikén néhány új vendég érkezett. Ezek már »egészségesek« voltak. Sportolni jöttek. Egy hete havazott. Puha, nagy hó volt mindenütt a hegyoldalon:

— Még egy kicsit »poros« a hó, de három nap múlva kifogástalan lesz a pálya! — mondta a titkár Egonnak, aki komolyan bólintott. »Igen, az idén korrekt időben megjött a tél.«

Az új vendégeket még nem lehetett látni. Olga csak elegáns, nagy hajóbőröndjeiket nézhette meg hátul a teherliftnél.

— Zulczerék! — magyarázta este Egon. — Valami igazgató. Egy házaspár, meg két lány. Ma még a szobájukban vacsoráztak. Tavalay is itt voltak. Hat éve látom őket minden szezonban.

Másnap, harmadnap megint érkezett egy csomó ember. A ház megtelt zajjal, telefonálással, zongorázással. A bazárból feljött a kisasszony, kinyitotta a hotel folyosóján piperecikkekkel, emléktárgyakkal, kötött kesztyűkkel, sálakkal, fülvédőkkel és levelezőlapokkal zsúfolt fióküzletét.

Hemzsegett minden. A személyzet száma mint ha megduplázódott volna. A zene hangosabb lett. Az étteremben ötven asztalnál terítettek.

Olga megint azt a zavart érezte, amely akkor fogta el, amikor megérkezett. Eddig jóformán ő volt az egyetlen fiatal nő a házban. Most egyszerre harminc ellenfele született. Húszéves, kurtahajú lányok, akik délben havas bakancsban, kacér nadrágban, szélesípte arccal, mint a csikók rontottak be a forgó üvegajtón át a külső, havas világból. Érett, szép nők mezítelen háttal, estének öltözve vonultak végig vacsoránál az étteremben, parfómjük illata betöltötte a levegőt.

Egon nappal nem volt látható. Reggel korcsolyázni tanított. Délben sí-órákat adott, délután a ródlipályán járt. Ötkor a tangó-teánál táncolt. És este a tónus kedvéért szmókingba öltözött ő is, mint a többi gavallér.

Olga ki volt közösítve ebből az életből. Nem ismert senkit a naponként érkező új társaságokból, ahogy egyre és egyre többen jöttek, zajjal, góggel, vidáman és követelően. Elfoglalva minden kis zugát az óriási épületnek, amely egy héttel előbb még olyan volt, mint valami paradicsomi búvóhely.

Odakint a hotel falához hajlott sítalpak, hosszú kerek botok voltak támasztva. Olga irígyen nézte a drága sporteszközöket. Neki nem volt ezekhez a játékokhoz való ruhája.

És még csak vissza sem vonulhatott egészen, régi, magányos életéhez. Ebédnél és vacsoránál

zavartan érezte magán a nők röntgen tekintetét. A ruhája, a cipője, a harisnyája! »Ki vagy? Mi jogon vagy itt?!« kérdezték a kifestett, kíváncsi szemek. Az asztalát, amely eddig a sarokban volt, a főpincér önhatalmúlag középre nyomta, rosszabb helyre. »Önagysága meg fog bocsátani, de Hammerstein úr még augusztusban lefoglalta ezt a sarkot...«

Rettentő volt az első »igazi« nap. A szezon első, igazi, zsúfolt, hemzsegő, zajos, nagy napja.

Pedig nemcsak nők voltak. Voltak férfiak is. Karcsú kölykök, szvetterben. Cvikkeres vezérigazgatók, knikerbokerben. Gazdag »teelők«. Kártyások és táncolók. Jött egy magas férfi, ugyanazzal a keleties, májszín arccal, mint a szépcipőjű direktor. A lány borzadva érezte magán horgas nézését.

Este tízkor Egon bement hozzá az írószobába:

— Ne haragudjon, édes. Ez a kenyérem. Az Isten áldja meg, jöjjön le kicsit a bárba. Nekem muszáj ezekkel a dögökkel táncolni.

Olga lement és nehéz szívvel rendelt egy csokoládéflipet. Egyedül ült egy kis asztalnál. Ez megalázó volt a zajos, nagy, nevető társaságok közt, amelyek egyetlen, ellemséges táborrá folytak össze szeme előtt.

A fiú szabályos időközönként odament hozzá, táncolni vitte. Tánc közben suttogott a fülébe:

— »Nem létezik«, hogy ettől a bandától egyedül tudjunk maradni. Ezek hajnalig lent ülnek, kártyáznak. Nézze, nálam van az irodakulcs. Én tizenkettőkor bemegyek az irodába. Tíz perc múlva jöjjön utánam...

Innen kezdve az irodában találkoztak éjjelenként. Az iroda kicsi volt. Nem volt benne más, csak a Wertheim-szekrény, két íróasztal és három tonetszék.

— A fene egye meg, ami azt illeti, elég kényelmetlen ez a hely. Legalább volna benne egy díván! — mondta a fiú a fületövét vakarva.

Olga komolyan nézett rá.

— Meghívnám, hogy szívjon el egy cigarettát, nálam, a szobámban. De egész éjjel járkálnak a folyosón. És a falak is olyan vékonyak, hogy a fogkefeszercsegést is hallom, amikor a fogát mossa a szomszédom.

Egon két másodpercig gondolkodott, aztán becsületesen mondta:

— Ne csináljuk. Ráfizethetne.

A lány megsimogatta hálás pillantásával:

— Milyen jó fiú maga, Egon!

Hanem, ha két ember szereti egymást, nem nyugodhatnak belé, hogy ne találkozzanak négy-szemközt. A fiú elmagyarázta, hogy ő az első emeleten lakik, az »északi« oldalon, amerre nincsenek is rendes szobák. Egy kis lyukban, az office és a liftkamra között. Se balra, se jobbra senki. Hozzá nyugodtan be lehet menni. Az ajtaja dupla, egy hang sem szűrődik ki a folyosóra.

Olga néhány napig rettenetesnek találta a gondolatot, hogy éjszakának idején, belopódzon egy férfi szobájába.

De végül minden szemérmén és gyávaságán győzedelmeskedett valami lebírhatatlan érzés. És karácsony hetének egyik éjszakáján, két óra körül, a szoknyáját összefogva, lábujjhegyen, izgatottan és leskelődve, akár a gyík, besurrant a fiúhoz.

A szoba kicsiny volt. Rózsaszín félhomály

enyhítette szegénységét. Egon piros fluszpapírból csinált ernyőt tett az éjjeliszekrényen álló vilanylámpára. Díván nem volt sehol, az ágyra kellett ülni mindkettőjüknek.

— Igazi proliszoba, mi?... — viccelődött a fiú — ha fésülködöm, beleverem a könyökömet a falba.

Először voltak egyedül becsukott ajtajú szobában, ahol olyan bútordarab is akadt, amelyen le lehet feküdni esetleg.

Csókolódtak. Majd később, Egon egy felhevültebb ölelésére, harmincezer év gyakorlata ez, a lány védekezően maga elé tartotta kezét.

A fiú zavartan elengedte:

— Ne haragudjon, drágám, hogy ilyen ökörséget kérdezek... Szűz maga?

Olga néhány pillanatig hallgatott. Nem gondolkozott, ez sok. Csak hasonlít a gondolkozáshoz az az érzésállapot, ahogy szívébe és szájába gyűlt egy másodperc alatt elmúlt életének minden íze. Hát mondhatná tiszta lelkiismerettel azt, hogy ártatlan?

Elöntötte a szégyen, aztán dacos tagadással megrázta a fejét.

Olyan óra következett, amely teli volt durva meglepetéssel. A fiú kapkodott, ügyetlenkedett. Adáz türelmetlenkedés, félelem, kíváncsiság, utálat, sőt az éles testi fájdalom által okozott gyűlölethullámok tették felejthetetlenné ezt az órát Olga előtt.

Mégis, amikor mindennek vége volt, hála, szinte gyöngédség fogta el a fiú iránt.

Egon kétségbe volt esve, meg volt illetődve:

— Miket mesélt maga nekem? Miért nem mondta?!...

Olga majdnem nevetett, hogy még neki kell vigasztalni a fiút, akiben nem volt semmi »mo-

dernség». Látszott rajta, azt képzei, hogy most »tönkretett egy nőt.«

Olga tréfás barackot nyomott a fejebúbjára. Aztán kinyitotta az ajtót, leselkedett a résen. A folyosó üres volt, kisurrant.

Hat emeletet kellett mászni. Úgy képzelte, hogy mindenki őt figyeli. Nem is mert rágon-dolni, hogy csöngethetne a liftnek. A háta fáj, a dereka fáj, a térde reszketett, a vergődése köz-ben megkarmolta a saját arcát. Olyasvalami tör-tént vele, ami a nővel csak egyetlenegyszer tör-ténhet életében. És mégis, nyoma sem volt benne annak a megalázott érzésnek, amely szinte az ön-gyilkosság határáig kergette, valahányszor ran-devúja volt Pesten az igazgatóval. Nem sajnált semmit. Nem volt szomorú. Betöltötte minden porcikáját az egészséges igazság, hogy emberi haj-lamai szerint, a természet parancsára cseleke-dett. Valami hiányzott belőle. Mint egy nagy fog-húzás után, gyógyultan zsibongott friss sebe. És nem kellett sok idő hozzá, hogy a viharos óra emlékei, megszelidülve, vonzón, kívánatosan is-métlődjenek előtte. A szerelem volna ez? Fantasz-tikus. Hiszen meg tudna érte halni talán. Leug-rani egy intésére az épület tetejéről, de bizonyos, hogy nagyon neheze-re esne, talán nem is tenné meg, hogy lemenjen másnap is a bárba a fiú ked-véért. Húsz korona egy flip. Magyarra fordítva több három pengőnél. Sok. A feszes, kis, fekete, műbőr pénztárcában már felváltás előtt állott a második százaz.

A szobájába érve csorgatni kezdte a csapokat. Tetőtől talpig megmosdott a jéghideg, havasi víz-ben. Az arcát gondosan bekente cold-krémmel. A fáradságtól, mintha hangyák mászkáltak volna a tagjaiban. Aztán hirtelen az eszébe jutott va-lami. Most bizonyosan nagy láza lehet »az«

után az eset után. Szájába tette a hőmérőt. Mindössze harminchat, nyolc volt. Ez megnyugtatta, hiszen már súlyos lelkifurdalásai voltak, hogy annyira elhanyagolja a kúráját. Mert akármilyen szorgalmasan »ligézett« nappal, azt be kellett vallania önmaga előtt, hogy az utóbbi időben az estéi igazán nem voltak szanatóriumba valóknak.

Másnap reggel, — az ágyba kapta a reggeli-jét — a »komplett« tálcára a kakaó, a vaj, a dzsem, a tojás és sonka mellé két levél volt oda-készítve. Két pesti levél. Az egyiket megismerte Irén írását, a másikat a bankból küldte valaki. Rajta volt a borítékon a bank cégjelzése.

Először ezt a másodikat bontotta fel.

Bubi írt. Milyen csacska »jampec«-stílusa van. Pesten nincs hó. Ehelyett az eső esik. A korszolyapálya »fiatal.« A bankban leépítések vannak. Eddig nyolc-tíz nőt építettek le és ugyanannyi fiút. A régi munkaerők közül pedig nyugalomba küldték ezt, meg ezt, meg ezt. Mit szól hozzá Olga, az »Elnököt« is valószínűleg menesz-tik? Legalább is beszélnek róla. Óriási, hogy fog kinézni az egész bank újév után...

Nem volt a levélben semmi határozott figyelmeztetés, hogy »mi van veled? Jól tennéd, ha hazajönnél, itthon fő valami rossz a fazékban!« De a sorok között jól meg lehetett sejteni ezt az aggodalmas tanácsot.

Olga eddig is érezte, hogy már csak két hete van hátra a szabadságból. Ha az órára nézett, akkor is arra gondolt, hogy fogy az idő. A kincse.

Es most itt volt a szerencsétlenség, egészen közel. Holnap, holnapután. Negyvennyolc óra múlva.

Ahogy a másik levél után nyult, máris csuklójában és ujjáiban érezte azt a fáradtságot, amely az írógép előtt fogta el, hosszú, megerőltetett tempójú munkarohamok után.

Irének szép, lila levélpapírja volt. Domború, sötétlila, nyomtatott monogrammal. A szegény, pedáns nők fényűzése ez.

Igy kezdődött a levele:

»Édes Olgám!«

Megírta, hogy szombaton volt a Fürdő-utcában, — ott van az Excelsior pesti irodája — kifizette az orvos-számlát. A számla váratlanul több lett, mint amennyit várt. Például az arzénoltások. És felszámítottak mindent, örült drágán. Két röntgenátvilágítás, a sveszternek a keresztköte-sekért... A világért se vegye Olga nyugtalanításnak, a fő, hogy meggyógyuljon. De mégis muszáj megírni, hogy a készpénz elfogyott. Most arról van szó: a levél dátuma kedd, Irén kifizette szombatig a panziót. Az pár nappal kevesebb, mint a nyolc hét, amennyit terveztek. De ha nincs egészen jól, semmiesetre se jöjjön haza, hanem sürgönyözzön, mert akkor pénzt kell szerezni. Majd ő szerez. Olga legyen csak nyugodtan, mert ő... itt néhány vékonyerű, kétségbeesett mód leírása következett, ahogyan pénzt szerezhet egy öregedő, magányos leány, akinek nincs egyebe, mint szerény munkahelye és egy parányi lakás, részletfizetésre vett »saját« bútorokkal.

Olgát túlhirtelen, túlságosan válságos időben ütötte fejbe a valóság. Nem volt ereje felkelni, pedig gyönyörűen sütött odakint a nap. Mozdulatlanul feküdt a higiénikus ágyban, a fehérre zománcozott kis hajókabinban, amelyet néhány ha-

zulról hozott színes kendő és párna, pár szál virág segítségével női ügyessége olyan lakályossá varázsolt.

Hát ezt most mind itt kell hagyni. Ezüst pelyheket, kék eget, havasi levegőt. A pompát és a kényelmet, a kamarazenét, amely valcereket játszott a citromfelfujthoz ebéd alatt... És itt kell hagyni Egon!

Olga csak most kezdte igazán érezni, mennyire tetszik neki a fiú. Visszaemlékezett minden érintésére. Az izmaira, a lehelletére, a diadalmas, kis férfias asztrakánra, amely barna mellén göndörödött. Tetszik neki? Nem tetszik. Szereti. Lehetetlen nélküle élni.

Az ilyen állapotban nem tud az ember sírni. Olga sem sírt, pedig érzékeny volt, szomorú képénél mindjárt könnyezni kezdett a moziban.

Csak nagy fáradságot és szomorúságot érzett. Végre mégis felment a tetőtéraszra, lefeküdt Dolly mellé. Irigyelte a kislányt, az ő »fifty-fifty sanszával«. Milyen jókedvű. Nincs más dolga, mint hogy ápolja magát. Most is milyen vidáman fekszik a szikrázó napsütésben, sárga pápaszemmel az orrán.

Hogy mit fog válaszolni a levelekre? Eltette a dolgot estére. Addig majd gondolkozik. De nem tudta összeszedni az eszét. A bank és Irén és Egon! Mégis csak a fiú került mindenek fölé. Ó! A valóságnál is nyomasztóbb fájdalmat okozott a gyanú, hogy Egon titokban örülni fog, ha megmondja neki, hogy elmegy...

Dolly felült a pihenőszéken, feléje fordult élénken és csodálkozóan:

— Mondja angyal, mi van magával? Most látom csak, hogy nem is takarózott be rendesen. Ez a nap süt, de nem melegít. Agyon fogja hűteni magát!

Csakugyan! Olga is most vette észre, hogy elfelejtkezett a plédekről. A napfényes, de csikorogóan hideg decemberi délelőttön úgy feküdt, betakaratlan. A terraszpárkányán apró jégcsapok csillogtak. Ő nem érezte a hideget. Pedig úgy átfázott már, hogy be sem tudta hajlítani csonttá fagyott, kesztyűtlen ujjait.

Amikor ebédhez kongattak, lement. Egon sehol. A titkár alattomos rosszindulattal világosította fel, hogy Egon kora reggel elment a lengyel határ felé, talán át is mennek Zakopanjéba. Egész nagy kirándulócsoportot vezet. Lehet, hogy estére megjön, de inkább csak holnapra várják.

Olga nem számított olyasmire, hogy az »éjszakájuk« után a fiú majd virágcsokorral fogja várni reggel a hallban. De az mégis kegyetlenül fájt, hogy így ment el, szó nélkül, búcsú nélkül, huszonnégy órára, esetleg két egész, hosszú napra.

Legalább üzent volna, vagy hagyott volna a portásnál egy rövid levelet. Csak egy sort csupán. Elég lett volna két gyengéd szó: gondolok Rád!

Hogy diszkrécióból nem tette? Olga is ezzel mentegette magában a fiút. De volt benne valami egyensúlyérzék, amely azt súgta: hogy az igazi szenvedély ebben az esetben fütyült volna minden diszkrécióra.

Van néha olyan hangulatban az ember, hogy nincs ereje semmiféle cselekedethez. Csak úgy teng, leng, lézeng a világban. Akaratnélküli szalmaszál a víz sodrán. Olga is így volt valahogyan. Arra sem volt ereje, hogy fölmenjen a terraszra és kifeküdjön alkonyatig a napra. Kószált a földszinti folyosón. Vállára vette vatelines, pesti téli-

kabátját, kiállt a hotel ajtaja elé. Tízszer is meg-nézte a barométeren, hány fok hideg van? Aztán bement a szalonba, nézegette a francia és angol képeslapokat. Végül lekönyökölt a bazár üveg-polcára:

— Hogy ez a tátrafüredi pohár, kisasszony? Hát ez az üveg levélnehezék? Hogy tették ebbe belé? — Mintha jégbe lenne fagyasztva — ezt a havasi gyopárt?

A bubihajú elárusítólány ismerte már, mit jelent az ilyen válogatás. Ajándék lesz ez a halmi. Hazakészül a vevő.

Olyan hangon kérdezte, mintha nagyon sajnálná Olgát, mintha rá akarná beszélni, hogy maradjon még egy kicsit:

— Utazni tetszik? Már? Hiszen még csak most kezdődött a szezon.

Olga kényszeredett mosollyal felelte:

— Régen itt vagyok már. Hónapok óta. Nem szeretem az ilyen nagy rumlit.

A nehéz köd, amely benne volt, alakot kezdett kapni lassan. A bank, a munkája. A taposómalom a mindennapi kenyérért. És halkán, mint egy mókus, megjelent előtte Irén. Szerette volna látni a valóságban is. A hangját hallani. Vagy inkább beszélni neki. Otthon. Összebujva a kalotaszegi pamlagon, amikor a nap irgalmasabbik része jön, az éjjel.

Irjon neki; szerezzen pénzt, mert itt akarna maradni még? Isten mentsen! Szinte síkoltva tiltakozott benne az érzés: Isten mentsen!! Ez is sok volt! Elég volt. Olga a végére jutott annak, amennyi áldozatot el mert fogadni a nényétől. Hiszen így hálálja meg! »Ezt« csinálja, ahelyett, hogy a »drága pénzéért« tisztességesen feküdne fönt a terrazon.

Este nyolc előtt váratlanul megérkezett Egon,

az egész zajos, holtrafáradt, de vidám, havas, jeges, csapzott és pirosra fujt kirándulótársasággal.

Olga még mindig lent ült a folyosón, a recepció és a bazár között. A kezében selyempapírba csomagolt kis skatulya. Az üvegbe fagyasztott havasi gyopár. Ötkoronás fenyőhádi emlék Irénnek.

Egon odament hozzá, fagyott kezét dörzsölte, szeges bakancsáról olvadt a hó. Csöppet sem volt csinos. Arca sötétlila a hidegtől, a szája vértelenül fehér. Nyilván nem érezte, hogy szemrehányás illeti meg. Jókedvűen nézett a lányra:

— Képzeld, Olga! Reggel hétkor fölverték. El kellett ezeket vinnem. Zakopanjéba akartak menni. Muszáj volt. Ezek a legjobb vendégek. Gyalog mentünk Podhorszky Csizig, mögöttünk jöttek a szánkák. Ott egyszerre rémes kezdett lenni nekem, hogy egész nap ne lássam magát. Erre beléjük meséltem, hogy ne menjünk neki a gerincnek, vihart mutat az órámon a barométer. Ezek mind lusták; hát jó, ne menjünk. Menjünk csak Kékpatakig. Hát addig mentünk. Megjegyzem, az is világrekord ennyi idő alatt. Majd leszakad a lábam, mert én egy pillanatig sem ültem, visszafelé »jőringben« huzattam magam az egyik szánkával...

Olgában a gyötrelmes nap után meleg boldogság olvadt széjjel. A fiú szeme és hangja olyan őszinte volt, mint egy derék, nagy kutyáé, arcán a viszontlátás öröme csillogott. Még egy kicsit duzzogott:

— Irhatott volna egy sort. Azt hittem, elfelejtett!

Egon a mellére tette kiterpesztett tenyerét:

— Akartam. Becsületszavamra mondom, akartam. Csak nem mertem. Tudja, mit írok? Olyan

hülye vagyok, ki se tudtam volna találni, mit illik ilyenkor írni?!

Olga nevetett. Egy pillanatra mindent elfelejtett, csak arra gondolt, hogy a fiú becsapta az egész társaságot, mert vissza akart estére jönni, hozzá.

Nyolc óra mult. Az épületen végigzengett az első, vacsorához hívó gongütés. Néhány szmókingos úr és estélyiruhás hölgy jelent meg a hall felé vezető folyosón.

Egon összecsapta a bokáját:

—Na most rohanok. Megfürdöm. Átöltözöm!... Tudja, ha egyedül lennénk, akkor sem merném megölelni. Olyan hideg vagyok, mint egy hóember. Biztosan náthát kapna tőlem... Mit szól, milyen az arcom? Megfagyott. Kopog, akár az üveg!...

Kezet csókolt. A lány érezte kezén a fiú jég-hideg száját és orrát.

— Na menjen! Én is fel akarok öltözni. Egész nap így voltam, ebben a dzsempemben...

Megindultak egymás mellett a lift felé. A fiúnak hóillata volt, fenyőillata. Most már csinos lett újra, az arca színe abból a félelmes, ásványszerű, sötétlilából meleg-pirosra engedett. Mosolyogva súgta Olga fülébe:

— Most annak örülök, hogy amikor az első emeleten kimegyek a liftből, újra jogom lesz kezet csókolni magának!

Olgának volt egy egészen tisztességesen sikerült estélyi ruhája. Fehér chifon ciré. Azt vette föl. Csinos volt. Az arcszíne jó, a haja, a keze gondosan ápolt. Mégis kellett rajta valahol valami

áruló pontnak lenni, amelyen a többi nő észrevette, hogy nem fontos vele különösebben törődni. Körülötte párok képződtek, társaságok. Egész ismeretlen nők szólították meg egymást és rögtön kapcsolatokat találtak rokonságuk, foglalkozásuk, vagyonuk, régi ismerőseik révén. Olga kívül esett ezeken a fürdői barátkozásokon. Egyedül ült, egyedül járt-kelt egy kicsit megsértett arckifejezéssel. A kezében a retikülje, a levélpapírjai. Valami tárgy, ami úgy kellett neki a nagyobb biztonság kedvéért, mint a bot a sántáknak.

Leült a chiffon cirében a zene mellé. A dobos kivilágította a dobját és rámosolygott. Ettől elpirult. Még azt hihetik, hogy valami köze van a doboshoz. A pincér megkérdezte, hogy mit parancsol? Megint egy flipet kért. Szeretett volna rágyujtani. Csakhogy nem volt már cigarettája. És nem volt szíve hozzá, hogy vásároljon magának egy skatulya dritte szortét.

Egon megjelent. De nem ült le mellé. Csak odaállt az asztalához:

— Nekem muszáj ahhoz a társasághoz menni, ahol az a zöldruhás, pattanásos lány ül. Öt perc csak. Aztán jövök táncolni.

Olga észrevette, hogy a fiú kicsit gépszerűen mozog. Amikor fölkel, hogy táncolni menjen, a térdére támasztotta a tenyerét, ahogy az öreg emberek szoktak fölállni. Szegény. Biztosan érzi a lábát. Sokat gyalogolt. Nincs is senki lent a bárban a többi kiránduló közül. Azok alusznak. Csak neki muszáj itt lenni. Ahogy ő maga mondta, »nem teheti meg a többi ismerősökkel, hogy ne foglalkozzon velük egész nap«.

Tánc közben a fiú a fülébe súgta:

— Én most mindjárt eltűnök. Már mindenkinek meséltem, hogy milyen fáradt vagyok. Tíz

perc múlva, vagy egy félóra múlva nyugodtan utánam jöhet maga is.

Olga nem felelt.

A fiú valamivel erősebben magához szoritotta:

— Ha nem jön, azt hiszem, hogy haragszik és nem fogok aludni egész éjjel!

Olga úgy érezte, hogy kéretni illik magát:

— Maga ma fáradt!

Egon tiltakozott.

— Persze, hogy fáradt vagyok táncolni, vagy ácsorogni! De leülni? Drágám, mondja már, hogy igen. Mindjárt vége lesz a zenének, nem tudunk többet beszélni.

Olga egy kicsit bólintott. Fölnézett a táncosa kimerült arcába:

— Jól van. Szóval fél óra múlva.

Nézte, hogy megy el a fiú. Láta, hogy a bárpultnál még megáll és mint aki halálosan szomjas, benyakal két nagy pohár szódavizet.

Hívta a pincért; fizetni. A flip megint húsz korona volt. Nem adott borraivalót. A nők komolyan veszik a százalékrendszert, hogy a borraivaló benne van az árakban. Különben is a második százas törmelékénél tartott már. És tíz perccel a szerelmes találkozó előtt azon gondolkodott; mi volna, ha nem maradna itt szombatig? Szombatig a penzió ki van fizetve, biztosan visszatérítenék a különbözetet, ha elutazna már pénteken. Pénteken. Azaz holnap! Ma csütörtök este van. Az utolsó együttlét a fiúval. Már csak azért is be kell menni hozzá, hogy elbúcsúzzanak. Vajjon mit fog mondani? Megpróbálja-e marasztalni majd? Milyen jól esne, ha marasztalná! Halványan arra is gondolt: hogy remek volna itt lenni még két-három napig, aztán leugorhatna valamelyik szakadékba, abba a nagyba, amelyiknek a mélyén a vízesés por-

lik fehérén. Vagy venne a patikában veronált — van receptje — bevinné az egész tubust... De mégsem. Szegény Irén. És micsoda kapkodás lenne itt. Mit szólna Egon? Azonkívül valami baja támadhatna belőle. A pletykák...

A fél óra elmult. Pedánsan összeszedte apró holmijait. Felállt. És fehér chifon ciré ruhájában, az arcán azzal a bizonyos sértődött, gögös és hideg kifejezéssel kiment a bárból.

Az emeleti folyosó üres volt. Egon szobája előtt a kampóra ki volt akasztva szvetterje, drapszín sportnadrágja, a küszöbön ott a bőrfűzős, szeges bakancspár.

Olga óvatosan lenyomta a kilincset. Az ajtó kinyílt. Besurrant.

A szobában csönd volt. Az olcsó fluszpapiron átszűrődő, rózsaszín félhomály. Az első pillanatban szinte üresnek tűnt a szoba. Aztán Olga meglátta a fiút.

Egon az ágyon feküdt, teljesen felöltözve. A szmóking plasztronja fölhólyagosodott a mellén, a nyakkendője félrecsúszott. A cipőjét nem vetette le, pedig neki is nagyon rendes természete volt. Érezni lehetett rajta, hogy úgy dőlt végig az ágyon, mint egy halálosan kifáradt állat.

Friss kölnivíz szag volt a szobácskában. A kölnivizes üveg az asztalon volt, kinyitva, a dugója mellette. Egon biztosan bedörzsölte az otkolonnal a homlokát, hogy elűzze az álmodást. És már annyi ereje sem volt, hogy megint bedugaszolja az üveget. Lefeküdt. Nem tudta ébren bevárni a lányt. Elaludt.

Milyen mély álma van.

Persze, hiszen alig pihen éjszakánként. És most még hozzá a tegnapi éjjel, meg utána a fárasztó kirándulás. Nem csuda. Szegény.

A fiú mozdulatlanul aludt, rezzenés nélkül,

akár a kő. A lélekezése sem hallatszott. A szája két szögletében — mint az epileptikusoknak — gombostűfejnyi kis hab, a halálos fáradság tajtékja.

Olga a plasztronja fölé hajolt. A fiú úgy aludt, olyan volt a lélekezete, mintha mélyen, bent a melében, hosszú sóhajok követnék egymást. A lány könnyedén megcsókolta a szemét. Erre hunyorított, de nem ébredt föl. Megérintette a kezefejét. Meg se moccan. Egon nagyon erős, edzett legény volt, de nincs az a fizikum, amely bizonyos határon túl föl ne adná a versenyt.

Olgát mély szánalom fogta el. Egész lelkével átérezte a fiú hajszolt sorsát. Hogy pazarolja erejét, ügyességét és kedvességét, krajcárokért. De hátha ennek sincs ára, mit kell csinálni az embernek, hogy pénze legyen? Egyszerűen el kell venni, rá kell menni, arra kell építeni az egész életet tekintet nélkül minden egyébire?

Olga elég hosszú ideig, talán tíz percig állt az ágy mellett. Nézte az alvót. Lelketlenség volna felköltetni. Jobb neki így. Most is és a jövőben is.

Megigazította a feje alatt a párnát. A fiú változtatott a szuszogási ritmusán, de nem ébredt föl. Kifűzte és lehúzta a cipőjét. Egon mindkét lábán, a hüvelyknél, nagy lyuk volt a harisnyán. A nyakán is szerette volna kigombolni a gallért. De az már túlságosan nagy vállalkozásnak tetszett előtte. Nem merte. Csak aludjék. Körülnézett. Meglátta a kis kölnivizes üveget. Jaj, még ki fog szállni a szaga! Takarékosan bedugaszolta. Még egyszer megnézte a fiút. Megcsókolta. Aztán elcsettentette a kis villanyt és kisuhant a sötét szobából.

A folyosó véletlenül teli volt emberrel, akik a szobájuk felé igyekeztek. Egy szőke lány, bársony rózsával a vállán — nyilván tudta, ki lakik abban a rongy, kis északi szobában, ahonnan Olga ki-

jött, — kíváncsian, gúnyosan, irigyen nézte végig.

De Olga most már nem törődött az ilyen kis dolgokkal. Odament a liftajtóhoz. Csöngetett. — És ha meglátják? — Bárcsak megölnék.

A doktor valósággal dühbe jött, amikor Olga megmondta, hogy búcsúzni akar, mert még a délutáni villamossal lemegy Poprádra. Haza kell utaznia.

Nem túlságosan sokat foglalkozott vele. A lány esete egyszerű volt, világos. Emlékezett az adataira. Most megy el, a gyógyulás küszöbén. Vissza a télbe, a megbízhatatlan, nagyvárosi tavaszba, a füstbe, porba, az újratámadó gonosz lázakra. Ez butaság, hisztéria. Ez a lány is elvesztette az idegét. Mennyien vannak így, hogy egyszerre csak lerúgják a plédjüket és felülnek a heverőszéken. És nem lehet őket visszafektetni, pedig még »nincsenek készen.« Mintha egy csirke követelné, hogy félig megsülve vegyék ki a tepsi-ből.

Valami hosszadalmas idegkúrához nem volt sem kedve, sem ideje a doktornak. Rövid úton meg akarta ijeszteni a lányt:

— Tiszta örültség, amit csinál, édes kisaszszony. Most nyomtuk csak le harminchét alá. Még nyolc hét, tíz hét, vagy mondjuk, három hónap... és félig-meddig felelni lehetne magáért. Így pedig...! Tudja, hogy ez mit jelent? Milyen veszélyes? Nem is veszélyes! Rá fog menni!

Ha Olgában van valami szociális ingerültség, így felelhetett volna:

— Hát akkor rá fogok menni! És ha tíz pen-

gőn múlik az életem, meg fogok halni. Mert nem bírom tovább. Két hét múlva, szombaton betenné a pincér a számlámat az asztalomra. Ez erősebb, mint az élet és a halál... A maguk kis formáságai...

De Olga nem érzett a maga oldalán semmiféle jogot. Teli volt lelkifurdalással, hogy nem viselkedett »tiszteességesen.« Hogy néz majd Irén szemébe? — Hallgatott. Kifogást keresett, ami mögé elrejtetheti az igazságot, amelyet röstelnivalónak talált:

— Muszáj hazamenni. Családi dolgok miatt nem tudok tovább maradni... — dadogta elpirulva.

A kopasz tanár legyintett, agyonmosott, száraz nagy kezével, mint aki már ismeri mi fán teremnek ezek a »családi dolgok«:

— Hát mit csináljak, ha ilyen makacs? Hanem ha ennyire únja már a hegyeket, legalább menjen le kicsit a tengerre.

Olga még mélyebben elpirult, majdnem szélhámosságnak érezte, amit csinál, mégis megkérdezte:

— A tenger is jó ilyenkor?

— A maga esetében igen! — válaszolta a doktor és búcsúzóul kezet fogott a lánnyal, aki már útnak volt öltözve, abba a ruhába, amelyikben megérkezett.

A titkár csakugyan visszatérítette a két félnapot. Fontos volt. A borraivalók miatt. Meg aztán az útra is kell néhány korona. Hátha meg-

szomjazik. Meg a hordárok, meg a taxi Pesten, meg a sürgöny Irénnek.

Hallotta a recepcióban, hogy a szobácskáját egy elsőemeleti vendéghölgy komornájának adták oda. Már föl sem mehet többet, most takarítják és fertőtlenítik utána a fehérre zománcozott kis hajókabint.

Már reggel bepakkolt. Dolly, a kis prágai lány élt az alkalommal, hogy a kúráját valami ürügy alatt félbeszakíthatja és lejött a tetőről búcsúzni.

A szolgák lehozták a teherliften a málháját. A sárgaecesszert és a feszesre pakkolt vulkanizált papendekli táskát, amelyre példásan rá volt gombolva a bórsarkos, zöldvászon köpenyeg. A táska füle mégis csak papír volt, elszakadt és a hibát spárgával javította ki a londiner. Ez a spárga nagyon csúnyát mutatott, szegényeset. Olga messzi állt a táskától. Minek lássák, hogy összetartozik vele?

Egon az utolsó pillanatban került elő, véletlenül. A havas úton jött piros szvetterben. Beforgott az üvegajtón a hallba.

Meglátta a lányt, úti dresszben. Odament hozzá:

— Mi az? Kirándul?

— Elutazom! — felelte Olga könnyednek szánt, de nagyon elsápadó mosollyal.

— Lehetetlenség! — tört ki a fiúból.

— Muszáj! — mondta a lány mereven és összeszorította a fogát, mert az orrában és a torkában csiklandozni kezdte a sírás.

— És éppen most! — kesergett Egon. — Tudja, mi jutott az eszembe? Beteget akartam jelenteni. Gondoltam, egész nap fekszem és alszom. Maga is alszik. Egy hétig együtt lehettünk volna, minden éjjel, este tizenkettőtől reggel hatig!

— Szép magától! — mondta hűvösen Olga, pedig belül nagyon jólesett neki, amit hallott.

Mentek a havon keresztül, a hotel kapujától a miniatűr villamospályaudvarig.

A fiú kibontotta a nyakán a sált, hogy vágja a hideg:

— Nem szeret engem az Isten! Legalább menjünk ide a szaletli mögé egy percre. Adjon egy csókot!

A villamos reflektorja feltűnt messzi a havas hegyoldal pályatestén.

— Minek? — mondta Olga komolyan. — Sokkal könnyebb így! — Szertartásosan lehúzta kesztyűjét, hogy meztelen kézzel búcsúzzon el Egon-tól

— Irjon!

— Jöjjön le Pestre!

— Az én lemenéseim. Maga sokkal könnyebben jöhetne megint. Február végén már üres az egész ház.

— Jól van, visszajövök! — ígérte Olga. Es most nem pirult el. Pedig ez igazán butaság volt. Hogyan jöhetne vissza? Honnan? Miből? Majd tíz év múlva talán, ha él még.

A villamosvezeték sisteregni kezdett. Zöld szikrák sercentek a dróton, ahogy a kocsí a pályán épület előtt megállt.

A szolgálta föltette a madzagos fülű koffert. A kis állomás teli volt. Zajos társaság ment le a villamossal Fenyőhátról Ofüredre, tombola volt és bál a Grand Hotelben.

Még volt egy kis idő. Nézték egymást. A hidegben látszott a lehelletük felhője.

A fiú könyörgött:

— Legalább lehelljen felém. Szeretném beszívni a páráját...

Jött a kalauz. Integgett, hogy itt az indulás.

Olgának az utolsó pillanatban eszébe jutott valami. Elővette feszes, kis tárcáját, kigombolta. Kivett egy pedánsan összehajtogatott húszkoronást. Odanyújtotta a pénzt Egonnak:

— Kérem szépen, legyen olyan jó, adja oda a lánynak az emeleten. Elfelejtettem borralalót adni neki...

A sok ember előtt nem lehetett érzelmeket mutatni. Kezetfogtak:

— Kezit csókolom! Kezit csókolom!

— Isten vele!

A villamos elindult.

Ötven méterig látszott a kékülő alkonyatban a fiú piros szvetterje, füles sapkája. Azon túl már csak az Excelsior héteemeletes, kivilágított ablak-sora ragyogott, addig, amíg egy fordulónál a fenyvesek havas, zöld csipkéje mögött eltűnt az egész telep.

Olga hátratámaszkodott az ülésen. Behúnyta a szemét. Halálosan össze volt törve. Két összekulcsolt, kesztyűs kezét reménytelenül lebecsáttotta az ölébe.

